

Din tainele universului ceresc (spiritual)

Emanuel Swedenborg: Spirit enciclopedic și inimă devotată lui Dumnezeu.

Unul dintre cele mai strălucitoare spirite ale mileniului, Emanuel Swedenborg (1688-1772) s-a născut pe data de 29 ianuarie 1688 (după calendarul iulian) sub numele de Emanuel Swedberg (sau Svedberg) în Stockholm, Suedia. Era al treilea născut dintre cei nouă copii ai lui Jesper Swedberg (1653-1735) și al Sarei Belim (1666-1696). La vârsta de opt ani și-a pierdut mama. Zece zile mai târziu, după moartea singurului frate mai mare (al doilea copil al soților Swedberg era o fată) Emanuel a devenit cel mai mare dintre copiii în viață. În 1697 tatăl său s-a căsătorit cu Sara Bergia (1666-1719) care l-a iubit foarte mult pe Emanuel și i-a lăsat o moștenire semnificativă. Tatăl lui, cleric luteran, a devenit ulterior un episcop faimos și controversat a cărui dioceză a inclus bisericile suedeze din Pennsylvania și din Londra.

După ce și-a făcut studiile la Universitatea din Uppsala (1699-1709), Emanuel a călătorit în Anglia, Olanda, Franța și Germania (1710-1715) pentru a studia și a lucra împreună cu savanți de frunte ai Europei Occidentale din acele timpuri. La întoarcere el a studiat ca inginer sub ghidarea genialului inventator suedez Christoplier Polliem (1661-1751). Câțiva ani mai târziu Regele Carl (Charles) al XII-lea al Suediei (1682-1718) i-a oferit o slujbă ca supervisor al industriei miniere suedeze între anii 1716 și 1747. Deși a fost logodit, nu s-a căsătorit niciodată.

După moartea lui Carl al XII-lea, Emanuel a fost înnobilit de Regina Ulrika Eleonora (1688-1741), iar numele său de familie a fost schimbat în Swedenborg (sau Svedenberg). Această schimbare i-a conferit o poziție în Casa Nobiliară Suedeză unde a rămas ca participant activ la guvernarea Suediei întreaga sa viață.

Ca membru al Academiei Regale a Științelor el s-a dedicat studiilor științifice și reflecțiilor filosofice începând să și publice. Lucrarea care avea să îl consacre în întreaga Europă ca savant și filosof a fost o cercetare vastă - apărută în trei volume - asupra mineralogiei (1734). După 1734 el și-a direcționat studiile și lucrările asupra anatomiei în căutarea unei interfețe dintre suflet și corp, făcând câteva descoperiri semnificative în domeniul fiziologiei.

Între anii 1743 și 1745 el a intrat într-o fază de tranziție care a avut drept rezultat o schimbare a preocupărilor sale centrale de la știință și filosofie la teologie. În restul vieții el a susținut că această schimbare i-a fost adusa de Isus Hristos care i-a apărut, l-a chemat către o nouă misiune și i-a deschis porțile percepției. Noul său nivel de conștiință îi permitea acum accesul simultan în această lume și în lumea de dincolo.

Ultimele decenii ale vieții le-a dedicat studierii Scripturii și publicării a optsprezece titluri teologice care au la bază Biblia, raționamentele logice și propriile experiențe spirituale. Aceste lucrări prezintă o teologie creștină cu o perspectivă unică asupra naturii lui Dumnezeu, a lumii spirituale, a Bibliei, a minții umane și a căii spre mântuire.

Swedenborg a murit la Londra pe data de 29 Martie 1772, la vârsta de optzeci și patru de ani.

***

Pentru a înțelege viața lui Emanuel Swedenborg trebuie să subliniem mai întâi că el dispunea de capacități intelectuale extraordinare și apoi că era total devotat celor două cauze - religia în care a fost crescut pe de o parte și știința pe care a cunoscut-o la universitate pe de altă parte. La începutul secolului al XVIII-lea ortodoxia luterană și știința carteziană urmăreau să ajungă la un echilibru. Acesta era un proces dureros, deoarece clericii simțeau în aceasta o subminare a autorității bisericii, iar oamenii de știință percepeau biserica drept principalul obstacol în calea libertății cercetărilor. Swedenborg avea să fie permanent conștient de acest proces.

Încă de la naștere, tânărul Swedenborg s-a bucurat de o atmosferă familială caracterizată de pioșenie și fervoare religioasă. Copiii episcopului au primit în cea mai mare parte nu-

me spirituale care să le reamintească de datoria față de Dumnezeu și de biserică. Emanuel înseamnă „Dumnezeu este cu noi” și primii ani ai lui Swedenborg s-au potrivit foarte bine acestei teme. În familie se discutau adesea chestiuni religioase; cu ocazia dîneurilor și a altor adunări tânărul a avut multe șanse să facă schimb de idei pe marginea credinței și a vieții. Ani mai târziu, Swedenborg și-a reamintit cu mulți clerici influența acestei expunerii timpurii scriind: „M-am gândit constant la Dumnezeu, mântuire și suferințele spirituale ale oamenilor...” (Scrisoare către G. A. Beyer, 14 noiembrie 1769).

Tatăl lui, Jesper, preda la Universitatea din Uppsala când fiul său s-a înscris acolo la vârsta de 11 ani; la scurt timp după aceea însă, a fost numit episcop și a trecut la noul său loc de muncă. Atunci Emanuel s-a mutat cu sora sa mai mare și soțul acesteia Erik Benzelius care era bibliotecar universitar astfel încât era la curent cu cele mai recente publicații științifice ale vremii.

Om de știință și politician

Într-un anumit sens Emanuel s-a născut într-o perioadă de armistițiu între știință și religie. Cu zece ani în urmă Regele Charles al XI-lea decretase ca știința nu trebuie să interfereze cu aspectele legate de doctrina religioasă, iar biserica nu trebuie să impună limite cercetărilor științifice. Probabil doar datorită acestui fapt Swedenborg a putut urma o carieră științifică, mai curând decât una teologică, fără a intra în conflict cu tatăl său.

Swedenborg a absolvit Universitatea Uppsala în 1709 și în anul următor el și-a planificat mai multe călătorii în străinătate. În acele timpuri Anglia, Franța și Germania erau veritabile centre de progres științific, iar Suedia părea să fi rămas în urmă. În Londra Swedenborg a studiat opera lui Sir Isaac Newton, a lucrat cu astronomul John Flamsteed, și a investigat experimentele chimice ale lui Robert Boyle. Apoi a călătorit pe continent realizând multe contacte diplomatice și focalizându-se într-o anumită măsură asupra matematicii. Când a revenit acasă avea un portofoliu de invenții mecanice care includea un submarin, un aeroplan și o sobă și visa să fondeze un observator care ar fi oferit Suediei un loc proeminent în domeniul astronomiei. Din nefericire el s-a întors în țară într-un moment neprielnic din istoria Suediei când economia era foarte slăbită datorită campaniilor de cucerire eșuate ale lui Charles al XII-lea. Deci nu existau șanse realiste ca Swedenborg să-și împlinească visul de a construi un observator.

În plus, în timpul călătoriilor sale din străinătate el a lucrat cu artizani dobândind noi deprinderi în șlefuirea lentilelor, legarea cărților și cartografiere. Întreaga sa viață, deși avea o casă confortabilă și o grădină minunată în Stockholm, a petrecut mult timp departe de țară pentru a acumula cunoștințe și a dobândi deprinderi practice. În cele din urmă a găsit de lucru sub îndrumarea celui mai de seamă inventator suedez al timpului, Christopher Polhem și a devenit ceea ce noi am numi astăzi inginer.

Cu sprijinul regelui a obținut o slujbă la Colegiul Minelor. A cunoscut industriile miniere ale întregii Europe și a început să publice ceea ce s-a dovedit a fi în cele din urmă o lucrare fundamentală în metalurgie. A scris în latină pentru ca mesajul lui să nu se limiteze la granițele Suediei. Operele științifice și le-a publicat și în Dresda și Leipzig atât datorită calității superioare a mașinilor de tipărit din aceste orașe, cât și pentru a-și face lucrările accesibile publicului de pe întregul continent. A fost acceptat ca membru al guvernului într-un cabinet cu reputație internațională în domeniul metalurgiei.

În căutarea sufletului

Deși studiasse științele și alte meșteșuguri laice, Swedenborg nu a abandonat nici o clipă pregătirea sa religioasă. El a continuat să-L accepte pe Dumnezeu ca fiind forța primară,

a tot pătrunzătoare a Universului. A respectat cu strictețe sfatul tatălui său care îi fusese dat la terminarea studiilor universității din Uppsala: „Te rog din tot sufletul să-1 iubești și să te temi de Dumnezeu dincolo de toate, pentru că fără această frică de Dumnezeu toate celelalte studii, întreaga învățătură nu contează și este într-adevăr dăunătoare.”

Următoarea schimbare majoră în viața lui Swedenborg a intervenit imediat după moartea tatălui său când a început să-și folosească timpul liber „în căutarea sufletului”. Aceasta nu era o preocupare neobișnuită la acea vreme, dar abordarea sa a fost una originală. Mai curând decât să teoretizeze, el a ales să întreprindă un studiu al anatomiei umane. Dacă trupul era într-adevăr templul sufletului, raționa el, atunci, cu siguranță, aici trebuie căutat. A petrecut ore întregi în sălile de disecție din Paris, dar în cele din urmă a decis să se bazeze mai mult pe rezultatele publicate de alți cercetători astfel încât să nu mai fie influențat de propriile descoperiri empirice. Rezultatul acestor studii au fost două volume substanțiale care includeau descoperiri semnificative cum ar fi localizarea anumitor funcții motorii în cortexul cerebral. Studiile sale asupra sistemului nervos și al creierului l-au creditat pentru prima înțelegere precisă a importanței cortexului cerebral și a mișcării respiratorii a țesuturilor cerebrale. Oamenii de știință moderni au conchis că descoperirile lui Swedenborg au deschis drumul majorității conceptelor fundamentale din fiziologia nervilor și organelor de simț. El este de asemenea prețuit pentru explicațiile cu privire la funcțiile și importanța glandelor endocrine, în special glanda pituitară.

Totuși, urmărind să extragă din aceste cercetări concluzii asupra sufletului, a trebuit în cele din urmă să se bazeze mai mult pe doctrina creștină decât pe scalpel și a considerat că întreaga sa muncă - impresionantă de altfel - a eșuat în privința scopului ei inițial. Și-a propus să reia cercetările, proiectând de această dată să scrie unsprezece volume din care a publicat însă doar două, celelalte rămânând în stadiul de proiecte.

Se pare că a început munca la acest proiect uriaș în anul 1741, la vârsta de treizeci și trei de ani. Lucrând, a început să experimenteze stări de „photism”, flash-uri strălucitoare de lumină ce apăreau în câmpul conștiinței, stări care, așa cum avea să realizeze curând, însemnau că ajunsese într-un punct deosebit de semnificativ.

Perioada revelațiilor divine

Swedenborg se afla pe pragul unei imense și teribile transformări. Pe măsură ce proiectul său înainta, i se confirma convingerea că pur și simplu nu va reuși. A început să-și noteze visele și să speculeze asupra ghidării care i se oferea. În [notițele sale despre vise](#) găsim un om care se luptă cu mândria sa intelectuală, cu ruptura de propriile sentimente și cu distanța față de credința inocentă a copilăriei. În anul 1744, de Paști, această criză culminează cu o viziune mistică a lui Hristos care îl impresionează profund. După încă un an de lupte interioare și încercări de a înțelege, tot de Paști, o a doua viziune îl determină să creadă în sfârșit că fusese chemat pentru o nouă „carieră”.

Viziunea a avut loc într-un han din Londra unde Swedenborg lua cina. Brusc a început să perceapă într-un colț apariția unei figuri încetoșate care i-a transmis telepatic să nu mănânce prea mult. Mai târziu, în aceeași noapte, el a fost trezit de aceeași figură care „s-a recomandat” ca fiind Iisus Hristos și *Care* i-a spus că a fost ales să dezvăluie sensul interior, spiritual al Biblicii. După aceasta, spune Swedenborg, raiul și iadul s-au deschis pentru el. Din acel moment și până în ultimele zile ale vieții el a avut aproape zilnic „viziuni în stare de veghe” ce proveneau din lumea spirituală, inclusiv conversații cu îngerii și spiritele.

Swedenborg și-a luat misiunea foarte în serios. Și-a revizuit cunoștințele de greacă și de ebraică pe care le dobândise în timpul facultății pentru a putea studia Biblia în original și și-a schițat propriul index de pasaje din Biblie pe care avea să-l folosească în mai multe lucrări. A început să scrie un comentariu al Bibliei care a fost publicat postum în nouă volume

sub titlul *Cuvântul Explicat*, dar care avea să rămână neterminat. Între anii 1749 și 1756 el a publicat o lucrare în mai multe volume cunoscută sub numele de *Arcana Coelestia*, al cărui titlu complet poate fi tradus ca „Dezvăluirea Sensurilor Profunde Cerești din Sfânta Scriptură sau Cuvântul Domnului”. Această lucrare comentează fiecare vers și adesea fiecare cuvânt din Geneză și Exod, interpretând povestirea ca pe o parabolă cu multiple nivele de semnificație referitoare la întreaga istorie a umanității, problemele și cursul pelerinajului spiritual al fiecărui individ și, la nivelul cel mai profund, povestea interacțiunii dintre latura umană și cea divină a lui Iisus.

Deși începuse cu intenția explicită de a explica întreaga Biblie, în 1758, după ce a terminat comentariul asupra Exodului el și-a schimbat orientarea și a publicat cinci lucrări de o natura cu totul diferită, dintre care cea mai populară este *Raiul și Iadul*¹, în care prezintă natura lumilor spirituale așa cum le percepea el. Toate aceste lucrări evidențiază dorința sa de a-și transpune credința și experiențele spirituale în cea mai accesibilă formă posibilă. Revine apoi la comentariul asupra Bibliei și schițează comentariul Revelațiilor. Lucrarea a fost numită *Apocalipsa explicată*, nu avea să fie niciodată terminată și a fost publicată în forma în care el a lăsat-o numai după moartea sa.

Scrierile teologice au continuat să se scurgă din penița lui Swedenborg. El a scris opt volume explicând Apocalipsa, alte lucrări intitulate *Providența Divină, Iubirea și înțelepciunea Divină* și *Cele Patru Doctrine*, adică Dumnezeu, Sfânta Scriptură, Viața și Credința. Swedenborg și-a prezentat experiențele trăite în lumea de dincolo în volumul intitulat *Raiul și minunile sale și iadul*. În 1768 a publicat sub titlul *Deliciile înțelepciunii* care ține de iubirea conjugală care urmează după plăcerile nebuniei care ține de iubirea superficială, un lung volum despre subiectul căsătoriei.

Faimos și controversat

Există mai multe aspecte ale fazei teologice a carierei lui Swedenborg. În primul rând, o mare parte din această perioadă el a scris și a publicat sub anonim și de aceea puțini, chiar și dintre prietenii săi apropiați, au cunoscut natura studiilor teologice pe măsură ce ele au evoluat. În al doilea rând, a investit o mare sumă din fondurile sale proprii în acest proces deoarece nici unul din studiile sale teologice nu s-a bucurat de o circulație semnificativă. El a dat multe copii anonime clericilor, universităților și bibliotecilor. În al treilea rând, în timpul primilor ani teologici, el a trăit o viață normală, deși uneori retrasă. Necăsătorit, el a fost în cea mai mare parte a timpului singur cu cărțile sale, adesea într-o căsuță mică de vară pe care și-a construit-o în fundul grădinii proprietății sale din Stockholm. În al patrulea rând, experiențele din ultimii săi ani au dat la o parte anonimul și retragerea din viața sa pe măsură ce lucrările sale au devenit larg cunoscute în cercurile învățaților. În fine, el a rămas convins că Dumnezeu i-a încredințat sarcina de a aduce oamenilor o nouă revelație.

Swedenborg nu a făcut nici un efort de a stabili vreo grupare religioasă sau de a determina oamenii să se grupeze într-o biserică proprie. De fapt, eforturile sale de a rămâne anonim în ceea ce privește lucrările teologice a durat până în 1759. În acel an în Suedia a avut loc un incident care i-a adus o notorietate considerabilă și care i-a condus pe mulți să facă pentru prima dată legătura între Swedenborg și neobișnutele sale lucrări teologice, în special *Raiul și Iadul*. În luna iulie, fiind în orașul Gothenburg, la aproximativ 450 km distanță de Stockholm, în timp ce lua cina împreună cu niște prieteni în casa lui William Castel, un bogat negustor local, Swedenborg a pălit și, vizibil tulburat, s-a retras pentru un timp în grădină și s-a reîntors cu vestea că un mare incendiu a izbucnit în Stockholm nu departe de casa sa. El a spus că focul se răspândea cu repeziciune și se temea că unele din manuscrisele sale vor fi

¹ <http://www.scribd.com/doc/36687848/Raiul-și-Iadul-Emanuel-Swedenborg>

distruse. În fine, la orele opt seara a spus vizibil uşurat: „Slavă Domnului! Focul a fost stins la a treia uşă de casa mea!” Persoanele prezente, deranjate de incident, deoarece unele din ele aveau case sau prieteni în Stockholm, au fost impresionaţi de aparenta clarviziune a lui Swedenborg. În aceeaşi seară unul din ei i-a relatat întâmplarea guvernatorului provinciei şi el la rândul său i-a cerut lui Swedenborg să-i facă o descriere completă a incidentului. În ziua următoare, duminică, Swedenborg i-a dat guvernatorului detalii cu privire la natura şi extinderea incendiului, precum şi mijloacele prin care acesta a fost stins. Veştile despre presupusul incendiu s-au rezeptat cu repeziciune în oraşul Gothenburg, iar acest subiect a devenit favoritul discuţiilor. Abia luni către seară a ajuns în Gothenburg un mesager de la Consiliul de Comerţ din Stockholm care a adus detalii despre incendiu. Deoarece acestea erau conforme cu cele date de către Swedenborg, curiozitatea generală l-a transformat într-o figură publică şi nu mult timp după aceea a devenit cunoscut faptul că el era autorul lucrărilor *Raiul şi iadul* şi *Secretele Cereşti*. Foarte multe persoane importante, curioase să întâlnească un om care pretinde că este capabil să vadă în lumea spirituală, au început să scrie despre Swedenborg şi obiceiurile sale. Cei care nu avuseseră încă şansa de a-l întâlni aveau tendinţa să conchidă că Swedenborg a înnebunit. Însă, după ce îl întâlneau şi discutau cu el, descopereau că este un om cât se poate de lucid.

În vara anului următor a avut loc un alt incident care a sporit faima puterilor oculte ale lui Swedenborg. Văduva ambasadorului Olandei la Stockholm, doamna de Marteville, a devenit interesată de puterile lui Swedenborg de a conversa cu spiritele pentru a fi ajutată într-o chestiune practică. Un argintar i-a prezentat o notă de plată pentru o sumă foarte mare pentru un serviciu de argint pe care soţul ei l-a cumpărat înainte de a muri. Ea era sigură că soţul ei a plătit serviciul cumpărat însă nu putea găsi chitanţa. Swedenborg a fost de acord să-l întrebe pe soţul ei despre chitanţa dacă îl va vedea în lumea spirituală. Peste opt zile doamna de Marteville a visat că soţul ei i-a spus să caute în spatele unui anumit sertar din birou. Ea s-a conformat indicaţiilor şi nu numai că a găsit chitanţa, dar şi un ac de păr cu diamant pe care îl socotise pierdut. În dimineaţa următoare Swedenborg a contactat-o pe văduvă şi, înainte ca ea să-i spună de visul şi descoperirea ei, i-a spus că a conversat din nou cu soţul ei în noaptea precedentă şi ambasadorul a părăsit conversaţia pentru a-i comunica soţiei unde se găseşte chitanţa.

Un incident chiar şi mai uluitor a fost cel denumit „Secretul reginei”. În toamna lui 1761, contele Ulric Scheffer l-a invitat pe Swedenborg să meargă cu el la curte pentru a o vizita pe regina Lovisa Ulrika, aceasta din urmă fiind interesată de Swedenborg şi de abilităţile sale. Regina l-a întrebat dacă poate comunica cu fostul ei frate Augustus William care era mort de doi ani. Swedenborg a fost de acord şi câteva zile mai târziu a contactat reşedinţa regală prezentându-i reginei copii ale cărţilor sale şi mai apoi, într-o audienţă privată într-un colţ îndepărtat al camerei, i-a spus acesteia un secret care a uluit-o peste măsură. Ea a exclamat că doar fratele ei putea să fi ştiut ceea ce Swedenborg i-a spus. Incidentul a devenit cunoscut şi discutat pe scară largă în cercurile societăţii suedeze.

Aceste trei exemple ale capacităţii de clarvăzător a lui Swedenborg, precum şi multe altele de o mai mică importanţă, i-au atras acestuia o mare faimă. Şi celebrul filosof raţionalist german Immanuel Kant a fost foarte atras de puterile paranormale ale lui Swedenborg pe care oricât a încercat nu a reuşit să le explice în termenii raţiunii. Deşi ei nu s-au întâlnit niciodată, au schimbat mesaje prin intermediul prietenilor comuni.

În timpul ultimilor ani ai lui Swedenborg, foarte mulţi prieteni şi cunoştinţe noi au scris mărturii despre el. Pretenţiile sale păreau pentru mulţi exagerate, însă cei care se întâlneau şi discutau cu el nu puteau spune nimic împotriva lui. Ei erau uluiţi de mărturiile despre conversaţiile lui Swedenborg cu spiritele, însă în celelalte direcţii l-au descoperii a fi amabil, cu simţul umorului şi având un aer relaxat şi benefic.

În 1768, la vârsta de 80 de ani, Swedenborg bucurându-se de o sănătate excelentă și un moral ridicat, și-a început penultima călătorie din viața sa pământească. El a plecat în Franța și apoi în Anglia unde a scris ultima sa mare lucrare teologică, *Adevărata Religie Creștină*. Un an mai târziu a revenit în Suedia, în parte și pentru a răspunde acuzațiilor de erezie ridicate împotriva sa de unii din prelații bisericii de stat luterane. El a fost informat de unii prieteni binevoitori că scrierile sale au provocat mari controverse în Consistoriul Luteran din Gothenburg. În acea perioadă, mai multe din lucrările lui Swedenborg au fost traduse în suedeză (ele fiind la origine scrise în latină), iar adepții săi, atât printre laici, cât și membri ai clerului, au vorbit în favoarea teologiei sale. Conducătorul Comisionului, decanul Ekeborn, a anunțat că a găsit scrierile lui Swedenborg ca fiind „înșelătoare, eretice, injurioase și în cel mai înalt grad îndoielnice”. Deși a recunoscut că în afară de *Apocalipsa revelată* nu a mai citit și alte lucrări ale lui Swedenborg, a conchis că viziunile acestuia despre natura lui Dumnezeu, Biblie, împărtașanie, credință și alte învățături fundamentale trebuie să fie șterse, fiind periculoase pentru conceptele religioase deja stabilite. El l-a acuzat pe Swedenborg de refuzul de a accepta divinitatea lui Iisus Hristos.

Swedenborg a scris viguros în apărarea sa, în special fiind deranjat de această ultimă acuză pe care a considerat-o „o insultă înjositoare și o bătaie de joc diabolică”. El a adus argumente pentru acceptarea lui Hristos ca Dumnezeu pe Pământ. Disputa s-a aprins și s-a transferat la nivel politic, unde cazul a fost adus în atenția Dietei - parlamentul suedez. Consiliul Regal numit prin intermediul Dietei și-a dat raportul final în aprilie 1770 prin care susținătorilor clerici ai lui Swedenborg li s-a ordonat să înceteze să-i utilizeze învățăturile, iar circulația cărților sale a fost permisă doar cu aprobarea consistoriului districtului cel mai apropiat. Cu propriile sale cuvinte, Consiliul Regal „condamna total, respinge și interzice doctrinele teologice conținute în scrierile lui Swedenborg”. Deși disputa s-a întins pe mai mult de trei ani, Swedenborg a continuat să protesteze și chiar i-a trimis și regelui o petiție. În cele din urmă, Consiliul Regal a încredințat disputa Curții de Apel care a rugat mai multe universități printre care și Uppsala, să studieze în profunzime ideile lui Swedenborg. Universitățile s-au eschivat, spunând că nu au găsit nimic condamnat în scrierile lui Swedenborg, însă pe de altă parte nu doreau să acuze consistoriile și episcopii de acuzații false, singurul mijloc prin care acuzațiile împotriva lui Swedenborg puteau fi reparate, astfel că întreaga dispută a fost aplanată. Unii clerici predicau ideile lui Swedenborg, iar alții, cei mai mulți - nu. Swedenborg a continuat să scrie și să vorbească liber în anii puțini care-i mai rămăseseră pe pământ.

La vârsta de optzeci și doi de ani el a întreprins o ultimă călătorie, a unsprezecea, pentru a-și promova eforturile. Se pare că a simțit că nu se va mai reîntoarce în Suedia pentru că și-a luat rămas bun de la membrii Consiliului Minelor, de la susținători și de la prietenii apropiați. A aranjat o pensie pentru majordomul său credincios, a făcut o listă a posesiunilor sale și i-a spus vechiului său prieten și vecin Carl Robsahn: „Nu știu dacă mă voi mai reîntoarce sau nu, însă de un lucru te pot asigura, că Dumnezeu mi-a promis că nu voi muri până când nu voi primi de la tipar lucrarea care este acum gata de a fi tipărită.” El s-a referit la manuscrisul care a fost publicat în Olanda în 1771 cu titlul *Adevărata Religie Creștină*.

După ce această lucrare a fost tipărită, Swedenborg a părăsit Amsterdam-ul și a ajuns la Londra la începutul lui Septembrie 1771. În decembrie a suferit un atac de apoplexie care i-a distrus capacitatea de a vorbi și l-a făcut inconștient pentru aproape trei săptămâni. În ianuarie și februarie și-a revenit gradat și a început să vorbească din nou cu vizitatorii. I-a scris ministrului englez John Wesley că ar fi fericit să discute cu el chestiuni legate de religie dacă acesta va veni la Londra, adăugând că a citit în lumea spiritelor că Wesley dorea să vorbească cu el despre teologie. Ministrul și-a exprimat surpriza către prietenii la primirea invitației lui Swedenborg pentru că nu și-a amintit să mai fi spus altcuiva despre această dorință a sa și a răspuns că speră să-l întâlnească peste șase luni, după ce își va termina călătoria curentă. La

primirea răspunsului lui Wesley, Swedenborg a remarcat că va fi prea târziu deoarece el, Swedenborg, va intra permanent în lumea spiritelor la 29 martie 1772.

În timpul lunii martie, Swedenborg a fost vizitat de mai mulți prieteni care l-au rugat să facă o declarație finală cu privire la adevărul lucrurilor revelate de scrierile sale. El a răspuns la obiect: „Nu am scris decât adevărul, așa cum vi se va confirma din ce în ce mai mult în toate zilele vieții voastre dacă vă veți apropia de Dumnezeu și îl veți sluji cu credință doar pe El, respingând răul de orice fel ca un păcat împotriva Lui și cercetând cu răbdare Cuvântul Său care de la început până la sfârșit stă mărturie adevărului doctrinelor pe care le-am dăruit lumii.” Cu o altă ocazie, ca răspuns la o întrebare similară, Swedenborg a spus: „La fel de adevărat cum mă vedeți acum în fața ochitor voștri este tot ceea ce am scris și așa fi putut să vă spun mult mai multe lucruri decât au fost permise. Atunci când veți intra în eternitate veți vedea totul și atunci împreună vom avea multe de discutat.”

Duminică, 29 martie 1772, doamna Shearsmith, colocatara sa și servitoarea Elizabeth Reynolds l-au văzut pe Swedenborg după ce s-a trezit dintr-un somn lung. El le-a rugat pe cele două femei să-i spună ce oră din zi este. Ele i-au răspuns că era ora cinci. „Bine”, a răspuns Swedenborg, „Vă mulțumesc și Dumnezeu să vă binecuvânteze”. Apoi a suspinat ușor și a murit.

Viața sa a fost una remarcabilă prin energia și productivitatea sa, și, mai mult, prin evoluția sa. Privind retrospectiv, el pare să nu fi fost niciodată mulțumit cu ceea ce realizase sau înțelesese și a căutat mereu mai profund.

***

Neîndoielnic, Emanuel Swedenborg a fost unul dintre cele mai extraordinare spirite ale mileniului. A studiat aproape toate științele cunoscute la acea vreme: matematica, geologia, chimia, fizica, mineralogia, astronomia și anatomia. Înainte de aceasta, și chiar și în perioada în care s-a dedicat scrierilor religioase el a fost unul dintre cei mai creativi și mai influenți membri ai Casei Nobiliare a Suediei. A fost de asemenea un excelent legător de cărți, a studiat principiile construirii ceasurilor, gravarea și șlefuirea lentilelor. A proiectat corăbii, un stingător și chiar un submarin. El este un simbol al căutării neobosite de sine și de Dumnezeu, al respectării diferitelor viziuni asupra lumii și al iubirii de aproape.

Multe dintre persoanele culte poate că își amintesc contribuțiile științifice și filosofice ale lui Swedenborg aduse gândirii europene din secolul al XVIII-lea. Totuși, vor fi și unii, puțini la număr, care îi vor cinsti memoria, considerându-l a fi fost un nou profet al lui Dumnezeu pe pământ. Deși a fost recunoscut de contemporanii săi că una dintre figurile științifice proeminente ale generației sale, ultimii 27 de ani ai vieții și i-a dedicat religiei.

În scrierile sale teologice Swedenborg dovedește nu numai o minte clară și pătrunzătoare, ci și un suflet devotat adevărului divin și o mare iubire de Dumnezeu. El a împărtășit viziunea unui Dumnezeu infinit de iubitor aflat în centrul ființei fiecăruia dintre noi. A considerat Sfânta Scriptură ca pe o poveste a stadiilor vieții noastre interioare pe care le parcurgem pe măsură ce învățăm și evoluăm. Swedenborg spunea: „Religia este legată de viață. Iar viața religiei înseamnă să faci bine.” De asemenea, a trăit și a exprimat prin tot ceea ce a făcut convingerea că cea mai sinceră formă de venerare a lui Dumnezeu este o viață dăruită în folosul celorlalți.

Capitolul 1

Bunătate și adevăr

1. În univers, tot ceea ce există și este în armonie cu planul divin este în strânsă legătură cu bunătatea și cu adevărul. Bunătatea și adevărul provin de la Divin, care este sursa a tot

ceea ce există. Aceasta înseamnă că nu poate să existe nimic în cer sau pe pământ care să nu aibă legătură cu aceste două calități.

2. Știind aceasta, putem înțelege că nimic nu este mai important decât să cunoaștem ce este bine și ce este adevărat, precum și modul în care binele și adevărul se atrag unul pe celălalt și formează un întreg. Oamenii credincioși trebuie să înțeleagă foarte bine aceste principii, deoarece atât religia, cât și tot ceea ce există în ceruri sunt legate de bunătate și adevăr. Ceea ce este bun și adevărat în ceruri este bun și adevărat și în religie. Așa că voi începe cu bunătatea și adevărul.

3. Pentru a fi în armonie cu planul divin, bunătatea și adevărul nu trebuie să rămână separate ca și cum ar fi două aspecte distincte, ci trebuie să se unească, formând astfel un întreg. Ele provin împreună de la Divin, sunt împreună în cer și ar trebui să fie împreună și în religie. Relația dintre bunătate și adevăr este numită în cer căsătorie cerească. Toți îngerii din ceruri au în ființa lor acest tip de căsătorie. Din acest motiv, în Biblie cerul este comparat cu o căsătorie. Dumnezeu este numit mire sau soț, iar cerul și religia sunt numite mireasă și soție. Cerul și religia sunt numite astfel deoarece atât timp cât oamenii trăiesc în conformitate cu principiile adevărate, ei acceptă bunătatea divină.

4. Toată înțelegerea și înțelepciunea îngerilor provine din această căsătorie. Nici înțelegerea și nici înțelepciunea nu provine doar din bunătate separată de adevăr sau doar din adevăr separat de bunătate. Același lucru este valabil și pentru oamenii credincioși.

5. Întrucât relația dintre bunătate și adevăr ia forma căsătoriei, putem înțelege că bunătatea iubește adevărul, iar adevărul iubește bunătatea. Ele vor să fie împreună. Dacă noi suntem religioși, dar nu avem acest gen de dragoste și dorință, nu putem spune că avem în interiorul nostru această căsătorie cerească. Aceasta înseamnă că religia nu este încă în ființa noastră pentru că, de fapt, religia reprezintă legătura dintre bunătate și adevăr.

6. Există multe tipuri de bunătate. La modul general, există bunătate spirituală și bunătate materială, iar acestea două împreună formează bunătatea autentică. Există aceleași tipuri de adevăr ca și de bunătate, deoarece adevărul și bunătatea merg împreună. Adevărul este forma sub care se manifestă bunătatea.

7. Aceleași principii ca și cele despre bunătate și adevăr, dar de data aceasta opuse, sunt valabile și în cazul răutății și fățarniciei. Totul în univers, care este în armonie cu planul divin, este în strânsă legătură cu bunătatea și adevărul, dar tot ceea ce se opune planului divin este în strânsă legătură cu răutatea și fățarnicia. La fel cum bunătății și adevărului le place să fie împreună, și răutății și fățarniciei le place să fie împreună. Înțelegerea și înțelepciunea sunt consecința relației dintre bunătate și adevăr, dar absurditatea și prostia sunt rezultatul relației dintre răutate și fățarnicie. Relația dintre răutate și fățarnicie este numită căsătorie infernală.

8. Răutatea și fățarnicia suni opuse bunătății și adevărului. Deci înțelegem că nu putem combina adevărul cu răutatea sau bunătatea cu fățarnicia, care provine din răutate. Dacă legăm adevărul de răutate, încetează să mai fie adevăr și devine fals, deoarece este distorsionat. Dacă legăm bunătatea de fățarnicie, care provine din răutate, aceasta încetează să mai fie ceva bun și devine rău, deoarece este corupt. Totuși, fățarnicia care nu provine din răutate poate fi combinată cu bunătatea.

9. Când realizăm speculații logice și ne manifestăm tendințele negative și ideile false care provin din ele nu putem înțelege ce este bine și adevărat, atâta timp cât răul crede despre el că este bine și fățarnicia crede despre ea că este adevăr. Dar dacă ne consolidăm și ne manifestăm calitățile noastre bune și ideile adevărate care provin din ele, putem vedea ceea ce este rău și fals.

De aceea, toate calitățile noastre bune și ideile adevărate care decurg din acestea sunt, în esență, cerești - sau chiar dacă nu sunt, ele provin întotdeauna dintr-o sursă cerească. Dar toate trăsăturile noastre negative și ideile false care le însoțesc, sunt în esență infernale -

sau dacă nu sunt, ele provin întotdeauna dintr-o sursă infernală. Tot ceea ce este ceresc este lumină strălucitoare, iar tot ce este infernal se află în întuneric.

Capitolul 2

Motivație și înțelegere

10. Ca ființe umane, avem două capacități care ne rânduiesc viața: motivația și înțelegerea. Deși diferă una de alta, aceste capacități sunt astfel create încât formează o singură entitate. Împreună ele formează ceea ce noi numim minte. Aceste capacități sunt mintea umană și aici se află toată forța vieții noastre.

11. Tot ce există în univers este în legătură cu bunătatea și adevărul, iar tot ce ține de ființa umană are legătură cu motivația și înțelegerea. Bunătatea din noi este motivația noastră, iar adevărul din noi este înțelegerea noastră. Aceste două capacități sau forțe ale vieții sunt sursa și temelia pentru bunătatea și adevărul din noi. Motivația este sursă și temelie în același timp pentru toate calitățile noastre bune, iar înțelegerea - sursă și temelie pentru toate ideile noastre adevărate. Bunătatea și adevărul din noi nu există nicăieri altundeva. Aceasta înseamnă că nici dragostea și credința din noi nu sunt în altă parte, din moment ce dragostea și bunătatea au legătură una cu alta, iar credința și adevărul se leagă și ele una de cealaltă.

12. În consecință, în univers totul este în strânsă legătură cu bunătatea și cu adevărul, iar în religie totul este în strânsă legătură cu principiile care provin din iubire și din adevăr, contribuind astfel la formarea credinței. Aceste două capacități ale noastre, motivația și înțelegerea, ne fac umani. De aceea am explicat aici motivația și înțelegerea. Astfel ne putem forma o idee clară asupra lor având, totodată, o temelie solidă pentru gândirea noastră.

13. Motivația și înțelegerea contribuie și la construirea spiritului nostru, deoarece ele conțin înțelepciunea noastră, înțelegerea noastră și întreaga noastră viață.

14. Știind toate acestea, înțelegem cât de valoroasă este cunoașterea modului în care motivația și înțelegerea lucrează împreună, formând acest întreg, care este mintea. Ele acționează împreună la fel ca și bunătatea și adevărul. Între motivație și înțelegere există același tip de căsătorie ca și între bunătate și adevăr. Din cele scrise despre bunătate și adevăr reiese cum este această căsătorie între motivație și înțelegere.

Bunătatea este realitatea esențială a unui lucru, iar adevărul este existența sa vizibilă, în mod analogic, motivația noastră este realitatea esențială a vieții noastre, iar înțelegerea noastră (care provine din motivația noastră) este manifestarea vizibilă a vieții noastre. Impulsurile bune care ne motivează iau forma înțelegerii și devin astfel vizibile, manifestate.

15. Când realizăm lucruri bune și susținem idei adevărate, putem să spunem că avem motivație și înțelegere. Dar când realizăm acțiuni dăunătoare și susținem idei false, nu avem motivație și înțelegere. În locul motivației avem dorințe, iar în locul înțelegerii avem cunoștințe.

Adevărata motivație umană este un depozit plin de îndemnuri benefice, iar adevărata înțelegere umană este un depozit plin de idei adevărate. Deci nu putem spune că „motivația” este identică cu impulsurile negative și nici „înțelegerea” cu ideile false - ele sunt opuse, iar în acest caz contrariile se distrug reciproc. De aceea, când realizăm acțiuni dăunătoare și susținem idei false, nu suntem nici raționali, nici înțelepți și nici înțelegători. De asemenea, cele mai profunde straturi ale minții unei persoane rele sunt închise - iar motivația și înțelegerea noastră se află, în principal, în aceste părți ale minții.

Putem crede că oamenii răi sunt motivați și înțelegători, atâta timp cât ei susțin că urmăresc să realizeze și să înțeleagă anumite lucruri. Dar motivația lor este doar dorință, iar înțelegerea lor este doar cunoaștere.

Capitolul 3

Sinele interior și sinele exterior

16. Ca ființe umane suntem făcuți să existăm simultan în cele două lumi complementare: lumea spirituală și lumea materială. Lumea spirituală este acea lume în care trăiesc îngerii, iar lumea materială este cea în care trăiesc oamenii.

Pentru că suntem creați astfel avem două părți: una interioară și una exterioară. Avem o parte interioară pentru că existăm în lumea spirituală și o parte exterioară pentru că existăm în lumea materială. Partea noastră interioară se numește „sinele interior” iar cea exterioară, „sinele exterior”.

La o ființă rea atât partea interioară, cât și cea exterioară trăiesc în această lume fizică împreună cu lumina sa. Când ne aflăm în această ipostază, noi nu percepem deloc lumina divină; noi vedem lucrurile doar din perspectiva lumească, numită și „lumina fizică”. Altfel spus, ceea ce este legat de divin se află într-un complet întuneric pentru noi, în schimb ceea ce este lumesc apare evident pentru noi.

17. Fiecare ființă umană are o parte interioară și una exterioară, dar acestea sunt diferite în cazul unei ființe inimoase și în cazul unei persoane rele. La o ființă inimoasă, partea interioară se află în rai, împreună cu lumina sa, iar partea exterioară trăiește în lumea materială, împreună cu lumina sa. Când aceasta este starea noastră predominantă, lumina din ceruri se unește cu lumina pământească și partea noastră interioară se completează cu cea exterioară, realizând astfel o „lucrare” armonioasă.

Putem deduce astfel că la ființele inimoase sunt active atât partea interioară, cât și cea exterioară, pe când la cele rele este activă doar cea exterioară.

18. Sinele nostru interior este numit „sine spiritual” pentru că este scăldat în lumina divină care este spirituală. Sinele exterior este numit „sine material” pentru că este scăldat în lumina lumească, adică materială. Dacă partea noastră interioară este scăldată în lumina divină și cea exterioară este învăluită de cea lumească, atunci putem spune că suntem ființe spirituale. Dacă partea noastră interioară nu este scăldată în lumina divină, ci numai în cea lumească (în care este inclusă și partea exterioară), atunci suntem ființe materialiste. În Biblie, oamenii spirituali sunt numiți „vii”, iar cei materialişti sunt numiți „morți”.

19. Dacă partea interioară este scăldată în lumina divină, iar partea exterioară în cea lumească, gândurile noastre au atât caracter spiritual, cât și material. Gândul spiritual pătrunde în cel material găsindu-și astfel înțelesul. Dacă atât partea noastră interioară, cât și cea exterioară se află în lumina obișnuită, lumească, gândurile noastre sunt orientate către materie și nu către spirit. În acest caz, gândurile noastre izvorăsc din lumea materială.

A gândi spiritual înseamnă, de fapt, a ne gândi la esența lucrurilor. Vedem atunci ceea ce este adevărat și recunoaștem lumina care însoțește adevărul. Acesta este un lucru bun pentru că ne arată că iubim adevărul și lumina, adică îl iubim pe Dumnezeu. Astfel, liberi de tendințele materialiste, vedem cum sunt lucrurile în realitate.

A gândi material înseamnă a gândi, a vedea și a recunoaște că bunătatea și adevărul există în lumea materială, dar cu toate acestea, gândirea materială este crudă și întunecată în comparație cu cea spirituală.

20. Dacă partea noastră interioară este spirituală, înseamnă, de fapt, că suntem îngeri veniți din rai. Înseamnă că deși nu suntem conștienți de aceasta, noi suntem îngeri, chiar dacă în același timp trăim în acest corp fizic. După ce ne vom elibera de corpul fizic ne vom alătura îngerilor.

Cu toate acestea, dacă partea noastră interioară este în întregime materială, atunci noi suntem spirite, dar nu îngeri. Înseamnă că aparținem unei comunități a spiritelor și în același

timp trăim în corpul fizic, dar aceste spirite provin din iad. După ce vom părăsi corpul fizic, ne vom alătura acestor spirite.

21. Dacă suntem spirituali, cele mai profunde niveluri ale minții noastre se îndreaptă către ceruri, deoarece acolo ne îndreptăm preponderent atenția. Dar dacă suntem în întregime materialişti, cele mai profunde părți ale minții noastre se îndreaptă spre lumea materială, deoarece acolo ni se îndreaptă predominant atenția. Părțile profunde ale minții noastre se îndreaptă spre ceea ce iubesc ele mai mult, iar părțile exterioare le urmează pe cele profunde.

22. Dacă avem doar o idee vagă despre sinele nostru interior și despre cel exterior, să presupunem că deoarece gândirea și motivația (dorințele benefice) sunt în interior, iar vorbirea și acțiunea sunt în afară, atunci, prin analogie, sinele interior este cel care gândește și motivează, iar cel exterior este cel care vorbește și acționează. Prin urmare, putem deduce că atunci când gândim plini de înțelegere și dăm dovadă de înțelepciune în raport cu dorințele noastre, gândirea și motivația provin din sinele nostru interior spiritual. Dar când gândim fără a înțelege și nu suntem înțelepți față de dorințele noastre, gândirea și motivația provin din sinele nostru interior material.

Deci când ne gândim cu bunătate la Dumnezeu și la tot ce reprezintă El și când urmărim să îi ajutăm pe ceilalți oameni, atunci gândurile și motivațiile noastre provin din credința în ceea ce este adevărat și din iubirea a ceea ce este bun, adică provin din ceruri.

Dar când avem gânduri rele față de Dumnezeu și față de ceilalți oameni, dorind să-i rănim, atunci gândurile și motivația provin din partea materialistă a ființei noastre. Ele apar pentru că noi acceptăm minciuna și răul care provin din iad. Pe scurt, dacă Îl iubim pe Dumnezeu și pe ceilalți oameni, suntem în armonie cu partea spirituală a ființei noastre. În acest caz, gândirea și motivația noastră provin din această parte, la fel și vorbirea și acțiunile noastre. Dar dacă suntem dominați de egoism și materialism, suntem legați de partea materialistă a ființei noastre. Gândirea și motivația noastră provin de aici, la fel acțiunile și cuvintele noastre.

23. Dacă gândirea și motivația noastră provine din ceruri, sinele nostru interior este deschis către ceruri, direct către Dumnezeu și se dezvoltă în armonie cu principiile divine. Pe de altă parte, dacă gândirea și motivația noastră provine din lumea materială și nu din ceruri, sinele nostru interior este încins și sinele exterior se deschide. Sinele nostru exterior se deschide față de lume și se dezvoltă pentru a corespunde cât mai bine acestei lumi.

24. Dacă sinele nostru interior spiritual este orientat către Dumnezeu suntem îmbrățișați de lumina divină. Suntem iluminați de prezența lui Dumnezeu, înțelegem tot și suntem înțelepți. Vedem ceea ce este adevărat pentru că adevărul există pur și simplu. Recunoaștem ceea ce este bun pentru că bunătatea există pur și simplu. Dar dacă sinele nostru interior spiritual este închis, noi nici măcar nu suntem conștienți de existența lui, nici măcar nu știm ce reprezintă el. Noi nu credem că există Dumnezeu sau că există viață după moarte. Deci noi nu credem nimic din ceea ce are legătură cu divinitatea sau cu religia. Atât timp cât suntem orbiți doar de lumina acestei lumi materiale, noi confundăm ceea ce este material cu ceea ce este divin, luăm minciuna drept adevăr și considerăm ceea ce este diabolic ca fiind divin.

25. Ne „ghidăm după simțuri” atunci când partea noastră interioară este atât de superficială încât nu credem nimic până nu vedem cu proprii noștri ochi și până când nu atingem cu propriile mâini. Când suntem astfel, suntem pe treapta cea mai de jos a materialismului, fiind foarte departe de tot ceea ce are vreo legătură cu credința.

26. Cele două părți (interioară și exterioară) despre care vorbesc sunt partea interioară a spiritului și partea sa exterioară. Spiritul împreună cu cele două părți ale sale se află în trup. Trupul nu face nimic de unul singur, ci ghidat de spiritul din el. Odată eliberat de acest trup, spiritul gândește, dorește, vorbește și acționează ca și până atunci. Gândirea și motivația sunt partea interioară a spiritului, iar vorbirea și acțiunea constituie partea sa exterioară.

Capitolul 4

Despre iubire

27. Iubirea noastră este viața noastră. Așa cum este iubirea noastră, așa este și viața noastră - de fapt, așa este întreaga noastră ființă.

Însă iubirea noastră primordială, iubirea care predomina, este cea care ne face să fim ceea ce suntem. Din această iubire provin mai multe tipuri de iubire care îi sunt subordonate. Aceste tipuri de iubire se manifestă în exterior în moduri diferite, dar toate sunt în armonie cu iubirea originară, cu care formează un întreg. Iubirea primordială este precum conducătorul lor. Ea le ghidează și le folosește ca pe niște țeluri intermediare pentru a-și urmări propriul ei scop, care este cel primordial. Ea face aceasta atât direct, cât și indirect. Iubirea noastră originară este ceea ce iubim mai mult decât orice.

28. Ceea ce iubim mai mult decât orice altceva este prezent în mod constant în gândirea și în motivațiile noastre. Este punctul central al vieții noastre. Iată câteva exemple:

Dacă iubim bogăția mai mult decât orice altceva, indiferent dacă ceea ce vrem sunt bani sau posesiuni, gândirea noastră se va îndrepta întotdeauna către diverse modalități de a face rost de acestea. Suntem foarte fericiți atunci când obținem bogății și foarte triști când le pierdem, pentru că inima noastră se află în ele.

Dacă ne iubim pe noi înșine mai mult decât orice altceva, ne gândim tot timpul la noi înșine, în cele mai mici detalii. Gândim despre noi înșine, vorbim despre noi înșine și acționăm pentru beneficiul nostru, pentru că viața noastră este una egoistă.

29. Indiferent ce iubim mai mult decât orice altceva, acela este țelul nostru în viață. Este ceea ce avem tot timpul în vedere și este lucrul căruia îi acordăm toată atenția noastră. Este prezent în motivația noastră precum un curent ascuns într-un râu, trăgându-ne și purtându-ne chiar și atunci când facem altceva. Este ceea ce ne motivează și ne face să acționăm. Această iubire primordială este ceea ce căutăm și vedem în alți oameni. În funcție de ce reprezintă iubirea lor primordială, noi fie o folosim pentru a-i influența, fie pentru a lucra împreună cu ei.

30. Tot ce ține de noi înșine provine din tendința primordială a vieții noastre - iată ce ne distinge de ceilalți oameni. Dacă suntem buni, vom face ca raiul nostru să fie în conformitate cu această tendință, iar dacă suntem răi vom face ca iadul nostru să fie conform ei. Ea este motivația noastră de bază, personalitatea noastră, caracterul nostru, pentru că reprezintă realitatea vieții noastre. Ea nu poate fi schimbată după moarte pentru că este ființa noastră esențială.

31. Bucuria, plăcerea și fericirea noastră provin din iubirea noastră primordială și sunt în armonie cu ea. Ceea ce iubim considerăm ca fiind plăcut, pentru că așa ne apare nouă. Putem spune că ne face plăcere ceva în care credem, dai nu iubim cu adevărat, însă aceea nu este adevărata fericire a vieții noastre. Fericirea ce provine din ceea ce iubim o considerăm ca fiind bună. Tot ce nu ne face fericiți considerăm că este rău.

32. Există două iubiri din care izvorăște tot ceea ce e bun și adevărat. Există, de asemenea, două iubiri din care provine tot ceea ce e rău și fals. Cele două iubiri din care provine tot ce e bun și adevărat sunt iubirea de Dumnezeu și iubirea de oameni. Cele două iubiri din care provine tot ce e rău și fals sunt iubirea egoistă și iubirea materialistă. Aceste două perechi de iubiri sunt total opuse una alteia.

33. Cele două iubiri din care provine tot ceea ce este bun și adevărat (iubirea de Dumnezeu și iubirea de oameni) alcătuiesc raiul din noi, așa că ele sunt, de asemenea, preponderente în rai. Întrucât ele alcătuiesc raiul din noi, ele formează, de asemenea, și religia din noi. Cele două iubiri din care provine tot ceea ce este rău și fals (iubirea egoistă și iubirea materialistă) alcătuiesc iadul din noi, deci ele sunt, de asemenea, preponderente în iad.

34. Cele două iubiri din care provine tot ceea ce este bun și adevărat ne deschid și ne dezvoltă ființa spirituală interioară, pentru că acolo ele există în noi. Ele sunt iubirile raiului. Dar atunci când suntem controlați de cele două iubiri din care provine tot ce e rău și fals, aceste iubiri ne închid și ne distrug ființa spirituală interioară. Ele ne fac să fim materialişti și orientați către lumea fizică în măsura controlului pe care îl exercită asupra noastră.

Capitolul 5

Egoismul și materialismul

35 „Egoismul” este dorința de a ne fi bine doar nouă înșine și nimănui altcuiva, acceptând situațiile când ne gândim tot la beneficiul nostru. Atunci când suntem egoiști, nu iubim religia, nu ne iubim țara, comunitatea în care trăim sau concetățenii. Le facem bine celorlalți doar pentru a ne mări reputația, statutul sau faima. Dacă nu vedem nici un avantaj pentru noi în ceva ce am putea face pentru alții, rostim în inima noastră: „Care-i diferența? De ce-aș face asta? Ce îmi revine mie din asta?” Așa că nu ne complicăm. Se vede că atunci când suntem egoiști nu iubim religia, nu ne iubim țara, comunitatea sau concetățenii, nu iubim nimic bun. Ne iubim doar pe noi înșine.

36. Suntem egoiști atunci când nu avem nici un respect sau considerație pentru alți oameni sau pentru binele comun - și mai ales pentru Dumnezeu - în tot ce gândim sau facem. Ne gândim doar la noi înșine și la familia noastră. Întrucât tot ce facem este pentru noi înșine și pentru familia noastră, dacă facem ceva pentru binele comun este doar ca să apărem buni în ochii celorlalți.

37. Spun „pentru binele nostru și al familiei noastre” deoarece, dacă ne iubim pe noi înșine, ne iubim și familia. Oamenii pe care îi considerăm ca făcând parte din familia noastră sunt copiii și nepoții noștri precum și, în general, orice persoană care este de acord cu noi. A-i iubi pe acești oameni înseamnă tot a ne iubi pe noi înșine, pentru că îi considerăm ca fiind o prelungire a ființei noastre și în ei ne vedem, de fapt, tot pe noi înșine. Oricine ne laudă, ne respectă și ne admiră este considerat, de asemenea, un membru al familiei noastre.

38. Suntem egoiști atunci când îi privim cu dispreț pe ceilalți oameni comparându-i cu noi înșine și, de asemenea, când îi considerăm dușmani pe cei care nu ne ajută, nu ne respectă sau nu ne admiră. Suntem și mai egoiști atunci când, din aceste cauze, simțim ură față de alți oameni și îi atacăm. Suntem cu mult mai egoiști atunci când ardem de dorința de a ne răzbuna și de a-i distruge. Când suntem astfel, iubirea noastră este pervertită.

39. Putem înțelege cum este iubirea egoistă comparând-o cu iubirea divină. Iubirea divină înseamnă să ne placă să facem lucruri bune și utile pentru religia, țara, comunitatea și semenii noștri doar de dragul de a fi buni și utili. Dar dacă ne place să facem aceste lucruri doar pentru a ne servi propriile interese, înseamnă că îi iubim așa cum am iubi un servitor care este la dispoziția noastră. Dacă suntem egoiști vrem ca religia, țara, comunitatea și semenii să fie la dispoziția noastră și nu invers. Ne punem pe noi înșine mai presus de ele și le considerăm pe ele subordonate nouă.

40. Iubirea divină înseamnă să ne placă să facem lucruri bune și utile și să obținem din aceasta doar bucuria inimii. Cu cât suntem mai motivați de acest fel de iubire, cu atât suntem mai mult ghidați de Dumnezeu, pentru că în felul acesta iubește Dumnezeu și iubirea aceasta vine de la El.

Dar cu cât suntem mai mult motivați de iubirea egoistă, cu atât suntem mai mult ghidați de noi înșine. Și cu cât suntem mai mult ghidați de noi înșine, cu atât mai mult ne îndrumă doar egoismul nostru. Egoismul este foarte dăunător - este moștenirea noastră proastă și anume, faptul de a ne iubi pe noi înșine mai mult decât pe Dumnezeu și lucrurile materiale mai mult decât pe cele spirituale.

41. De multe ori ne ținem egoismul sub control pentru că ne e frică să nu fim pedepsiți de lege, ne e frică să nu ne pierdem reputația, statutul, banii, slujba sau chiar viața. Dar dacă acest control este dat la o parte, egoismul izbucnește în așa măsură încât ar vrea să stăpânească asupra întregii lumi, chiar și asupra cerului și a Divinului. Nu exista limite sau granițe peste care să nu vrea să treacă. Când suntem egoiști, această tendință zace ascunsă în fiecare dintre noi, iar alți oameni nu o observă pentru că restricțiile și constrângerile despre care am vorbit ne fac să ne controlăm. Atunci când acele obstacole împiedică egoismul nostru să meargă mai departe, ne abținem să ne manifestăm egoismul până când este posibil. Acesta este motivul pentru care nu conștientizăm că, atunci când suntem egoiști, în noi zace latentă o astfel de dorință irațională și lipsită de limite.

Acest lucru este evident în cazul conducătorilor și al oamenilor care dețin puterea. Pentru că aceștia nu au restricții și obstacole, se dezlănțuie și cuceresc oricâte teritorii și țări doresc, dorind să aibă putere și control nelimitat. Această situație este și mai evidentă în cazul oamenilor care vor să-și extindă controlul până la ceruri. Ei pretind că întreaga putere a lui Dumnezeu e în mâinile lor și au o permanentă dorință de a obține mai mult.

42. Există două feluri de putere. Una provine din iubirea față de oameni, iar cealaltă provine din egoism. În esență, aceste două feluri de putere sunt total opuse.

Atunci când puterea noastră provine din iubirea față de oameni, dorim ca toți oamenii să aibă parte de bine. Nimic nu ne place atunci mai mult decât să facem lucruri utile pentru oameni și să-i ajutăm. (A-i ajuta pe oameni înseamnă a face pentru ei lucruri bune și utile din motive pozitive.) Aceasta este iubirea care ne umple inima de bucurie. Atunci când avem această stare de spirit, suntem bucuroși dacă ocupăm o funcție înaltă - nu datorită poziției înșăși, ci pentru că putem fi utili în mult mai multe feluri și pe o scară mai largă. Acesta este genul de putere care se manifestă în ceruri.

Dar atunci când puterea noastră provine din egoism, nu dorim binele nimănui în afară de noi înșine și de familia noastră. Facem lucruri utile doar pentru a ne crește faima și statutul social, singurele lucruri pe care le considerăm folositoare. Muncim pentru alți oameni doar pentru a-i face pe ei să muncească pentru noi și pentru a obține faimă și un statut social cât mai înalt. Căutăm să obținem posturi importante nu pentru binele pe care îl putem realiza prin intermediul lor, ci ca să ieșim în față și să fim importanți, căci aceasta ne încântă inima.

43. Iubirea noastră de putere rămâne în noi chiar și după ce viața în această lume ia sfârșit. Dacă puterea noastră provine din iubirea de oameni, în ceruri primim, de asemenea, putere. Cu toate acestea, nu noi suntem cei care avem puterea, ci lucrurile bune și utile pe care le iubim. Iar când ne călăuzește forța pe care ne-o dă bunătatea și dăruirea, atunci Dumnezeu este cel care ne călăuzește. Dar dacă în timpul vieții noastre în această lume puterea noastră provine din egoism, atunci, după ce vom părăsi această lume vom trăi în iad, unde vom fi sclavi nevolnici.

44. După aceste indicii ne vom da seama cine este egoist. Nu are importanță dacă în exterior cineva dă aparența de îngâmfare sau de modestie. Egoismul nostru se găsește în ființa noastră interioară, unde îl ascundem de majoritatea oamenilor. Ființa noastră exterioară învață să se prefacă a iubi alți oameni și binele comun, dar în interior putem fi exact opusul. Facem aceasta pentru propriul nostru avantaj, știind că iubirea față de oameni și față de binele comun îi emoționează profund pe cei mai mulți și că, cu cât vor vedea mai mult aceasta în noi, cu atât ne vor iubi și aprecia mai mult. Oamenii sunt emoționați pentru că Divinul revarsă mereu acest fel de iubire.

45. În general, acestea sunt trăsăturile noastre negative atunci când suntem egoiști: lipsa de respect față de oameni, gelozia, lipsa de prietenie și ostilitatea față de cei care nu ne ajută, diferitele tipuri de ură, răzbunarea, înșelătoria, minciuna, lipsa de simpatie și cruzimea. Atunci când avem aceste trăsături negative nu avem respect față de ceea ce este divin sau față de bunătatea divină și adevărul religios. Dacă arătăm vreun respect față de acestea o facem

doar cu buzele și nu din toată inima. Întrucât aceste trăsături negative provin din egoism, avem de asemenea și ideile false care vin împreună cu ele, pentru că aceste idei false se nasc din trăsăturile noastre negative.

46. „Materialismul” înseamnă să dorim să obținem pentru noi înșine, prin orice mijloace, bunurile altor oameni și să ne clădim inima pe bogății. Înseamnă, de asemenea, să permitem lucrurilor materiale să ne motiveze și să ne devieze de la iubirea spirituală (iubirea față de oameni) - cu alte cuvinte, de la ceea ce este divin.

Suntem materialişti atunci când vrem să obținem bunurile altor oameni folosind diverse strategii, mai ales atunci când înșelăm și mințim. Considerăm atunci bunăstarea altora ca nefiind importantă. Când acest tip de iubire ne motivează acțiunile, suntem cuprinși de dorința față de ceea ce aparține altora. Cu cât ne va fi mai puțin frică de lege și de pierderea reputației, cu atât mai mult îi vom înșela pe alții și chiar vom fura de la ei, datorită lăcomiei noastre.

47. Dar materialismul nu este opus iubirii divine pe cât este egoismul, pentru că nu sunt atât de multe trăsături negative care se ascund în spatele lui.

Există tipuri diferite de iubire materialistă. Există iubirea pentru bani datorată faptului că aceștia oferă o poziție socială superioară. Există iubirea pentru un statut și o poziție socială superioară în scopul de a obține bani. Există iubirea pentru bani în scopul de a obține toate lucrurile de care ne putem bucura în această lume. Există iubirea pentru bani în sine care este genul de iubire pe care o simt oamenii săraci. Și așa mai departe. Scopul pentru care dorim să avem bani este dat de ceea ce vrem să facem cu ei. Acest scop sau această utilizare finală determină felul de iubire care ne animă, pentru că iubirea noastră are natura scopului nostru fundamental care o animă. Toate celelalte scopuri sunt doar mijloace pentru a obține acest scop fundamental.

48. Pe scurt, egoismul și materialismul sunt complet opuse iubirii de Dumnezeu și de oameni. Aceasta înseamnă că egoismul și materialismul sunt iubiri infernale. Ele sunt preponderente în infern și aduc, de asemenea, infernul în noi înșine. Dar iubirea de Dumnezeu și iubirea de oameni sunt iubiri divine. Ele predomină în rai și aduc, de asemenea, raiul în noi înșine.

49. Din ceea ce am spus până acum putem înțelege că toate trăsăturile noastre negative sunt conținute în egoism și materialism și provin din acestea două. În paragraful 45 am enumerat categoriile generale. Toate celelalte, care nu au fost enumerate pentru că reprezintă cazuri individuale, provin și apar din acestea. Puteți vedea deci că, întrucât ne-am născut cu aceste două iubiri, avem în noi încă de la naștere sămânța tuturor trăsăturilor negative de caracter.

50. Pentru a ști ce este răul, trebuie să știm de unde provine el. Iar dacă nu știm, nu putem ști nici ce e bine, adică nu putem ști cum este bunătaea. Acesta este motivul pentru care am scris acest capitol despre aceste două surse ale răului.

Capitolul 6

Iubirea de oameni sau bunăvoința

51. Mai întâi voi explica ce anume trebuie să iubim în ceilalți oameni și față de ce anume trebuie să manifestăm bunăvoință. Dacă nu cunoaștem toate acestea, am putea să manifestăm bunăvoință față de oamenii răi în același mod în care o facem față de oamenii buni. Atunci, bunăvoința noastră nu ar mai fi cu adevărat bunăvoință, pentru că oamenii răi folosesc tot ajutorul primit pentru a face rău altora, pe când oamenii buni îl folosesc pentru a-i ajuta pe alții.

52. Un punct de vedere des întâlnit susține că ar trebui să considerăm faptul că toți oamenii ne sunt în mod egal prieteni și că trebuie să-i ajutăm pe oamenii care sunt prea săraci pentru a se întreține singuri. Însă bunul simț creștin ne spune că e bine să aruncăm mai întâi o privire atentă la felul cum trăiește cineva și apoi, în conformitate cu aceasta, să ne manifestăm bunăvoința. Oamenii profund religioși fac aceste distincții, adică manifestă bunăvoința cu discernământ. Însă oamenii care sunt doar superficial religioși nu pot face aceste diferențe, astfel încât manifestă fără discernământ bunăvoința față de oameni.

53. Totalitatea calităților pe care le au oamenii determină diferențele dintre ei. Acest lucru ar trebui înțeles de orice om religios. Deoarece bunăvoința vine de la Dumnezeu, El este prietenul nostru mai presus de oricine altcineva. De la El provine capacitatea de a fi prietenul oricărei ființe.

Deci, cu cât oamenii Îl au mai mult pe Dumnezeu în ei, cu atât mai mult ei sunt prietenii noștri. Întrucât nu există doi oameni care să-L primească pe Dumnezeu (adică, să primească bunătatea Lui) în același mod, nu există doi oameni care să ne fie prieteni în același fel. Orice ființă din cer sau de pe pământ are calități diferite - nu există două ființe care să fie exact la fel. Trebuie să existe diferențe astfel încât fiecare dintre noi să poată avea existența sa individuală.

Cu toate acestea, nimeni, nici măcar un înger, nu poate cunoaște toate modurile diferite în care oamenii Îl primesc pe Dumnezeu (adică, felul în care primesc bunătatea lui). Deci nu putem distinge exact felul în care fiecare persoană ne este prieten; ne putem face doar o idee generală despre tipurile generale de relații și despre varietatea acestora. Iar tot ce le cere Dumnezeu oamenilor este să trăiască în conformitate cu ceea ce știu.

54. Deoarece toți avem calități diferite, înseamnă că aceste calități ale celorlalți determină nivelul relației pe care o avem cu ei ca prieteni. Dumnezeu a clarificat această problemă în parabola despre omul care, după ce a căzut în mâinile tâlharilor, a fost abandonat pe jumătate mort. Mai întâi un preot a trecut nepăsător pe lângă el, apoi un levit. Dar un samaritean i-a bandajat rănilor și a turnat peste ele untdelemn și vin. Apoi l-a așezat pe asinul său, l-a transportat până la un han și a plătit, pentru a-i asigura îngrijirea. Samariteanul a acționat ca prieten al acelui om pentru că a acționat în spiritul bunăvoinței (Luca, 10:29-37).

Din acest exemplu înțelegem că oamenii ne sunt prieteni atunci când fac lucruri bune. Untdelemnul și vinul pe care samariteanul le-a turnat peste rănilor acelui om simbolizează calitățile și ideile adevărate care apar odată cu ele.

55. Putem înțelege din ceea ce am spus până acum că, în sensul cel mai larg, bunătatea este prietenul nostru, pentru că oamenii sunt prietenii noștri în funcție de calitățile pe care le au de la Dumnezeu. Și deoarece bunătatea este prietenul nostru, iubirea este și ea prietenul nostru, pentru că orice lucru bun provine din iubire. Deci oamenii sunt prietenii noștri în funcție de iubirea pe care o au de la Dumnezeu.

56. Observând oamenii care sunt egoiști, putem vedea foarte clar că iubirea este cea care determină prietenia și că oamenii ne sunt prieteni în funcție de felul de iubire pe care ei îl manifestă. Atunci când suntem egoiști îi considerăm pe cei care ne iubesc cel mai mult - cei din familia noastră - ca fiind prietenii noștri. Pe aceștia îi îmbrățișăm și îi sărutăm, îi ajutăm și îi numim frații noștri. De fapt, dacă sunt oameni răi, îi considerăm a fi pentru noi prieteni mai apropiați decât oricine altcineva. Ne gândim la alți oameni ca fiind prietenii noștri în funcție de felul de iubire pe care îl manifestă față de noi și de cât de mult simt ei această iubire. Deoarece iubirea este cea care ne cauzează și ne determină prietenia, considerăm că noi suntem cei care determinăm prietenia.

Dar atunci când îi iubim mai mult pe ceilalți oameni decât pe noi înșine, Îl considerăm pe Cel pe care ar trebui să-L iubim mai mult decât pe oricine - Dumnezeu - ca fiind cel care ne determină prietenia. Îi considerăm pe oameni prietenii noștri în funcție de felul de

iubire pe care îl au în ei - iubirea lor față de Dumnezeu - și, de asemenea, în funcție de iubirea din ei care provine de la El. Așa trăiesc toți cei din împărăția lui Dumnezeu.

Este clar acum felul cum ar trebui să ne raportăm la oameni ca prieteni: oamenii sunt prietenii noștri în conformitate cu calitățile spirituale pe care le au de la Dumnezeu. Deci bunăvoința este, de fapt, prietenul nostru.

57. Dumnezeu a explicat aceasta în Evanghelia după Matei când le spune celor care au făcut fapte bune că, de fapt, Lui i-au dat de mâncare și de băut, L-au primit bine. L-au îmbrăcat. L-au vizitat și au venit la El când era în temniță. De fiecare dată când ei făceau aceste lucruri pentru cel mai neînsemnat dintre frații săi, făceau de fapt toate acestea pentru El (Matei, 25:34-40). Atunci când înțelegem semnificația spirituală a celor șase feluri de a face bine menționate în acest pasaj, înțelegem că ele includ toate modurile posibile de a fi prieten cu cineva. Deci vedeți că atunci când iubim bunătatea îl iubim pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este sursa bunătății: El face fapte bune și El este bunătatea.

58. Nu doar persoanele ne sunt prieteni, ci și grupurile de oameni, cum ar fi comunitățile mici sau mari, țara, religia, Împărăția lui Dumnezeu și, cel mai important, Dumnezeu Însuși. Toți aceștia sunt prietenii noștri, deci ar trebui, din pură iubire, să facem fapte bune pentru ei.

Aceste grupuri ne sunt prieteni la niveluri din ce în ce mai înalte. O comunitate formată din mulți oameni ne este prieten la un nivel mai înalt decât o persoană individuală; țara este prietena noastră la un nivel chiar și mai înalt; religia la un nivel și mai înalt; Împărăția lui Dumnezeu la un nivel chiar și mai înalt; iar Dumnezeu Însuși ne este prieten la cel mai înalt nivel. Aceste niveluri reprezintă o ierarhie al cărei vârf este Dumnezeu.

59. O comunitate este prietenul nostru la un nivel mai înalt decât o persoană, deoarece este formată din mai mulți oameni. Ar trebui să manifestăm bunăvoință față de ea în același mod în care o facem față de o persoană individuală - în conformitate cu calitățile sale. Astfel încât trebuie să acționăm în moduri diferite față de o comunitate de oameni cinstiți și față de o comunitate de oameni corupți. Ne iubim comunitatea atunci când ne pasă de calitățile ei, pentru că iubim bunătatea.

60. Țara ne este prieten la un nivel mai înalt decât comunitatea, deoarece este ca un părinte pentru noi. Suntem născuți în ea, iar ea ne susține și ne protejează. Trebuie să facem fapte bune pentru țara noastră, din pură iubire pentru ea, în funcție de nevoile pe care ea le are. Aceasta implică în special mijloacele de susținere a țării, precum și viața politică și spirituală a oamenilor.

Dacă ne vom iubi țara și vom face fapte bune pentru ea pentru că îi dorim binele, atunci și în viața de după moarte vom iubi Împărăția lui Dumnezeu, pentru că acolo ea este țara noastră.

61. Religia este prietenul nostru la un nivel superior în comparație cu țara, deoarece atunci când ne iubim religia, manifestăm iubire și față de sufletele și viața spirituală a semenilor noștri. Deci, atunci când din iubire avem considerație față de religie, îi iubim pe ceilalți la un nivel superior, deoarece aspirația și motivația noastră este ca ceilalți oameni să-L descopere pe Dumnezeu și să fie mereu fericiți.

62. Împărăția lui Dumnezeu este prietenul nostru la un nivel și mai înalt, pentru că în ea se găsesc toți oamenii care fac fapte bune, atât de pe pământ cât și din ceruri. Aceasta înseamnă că Împărăția lui Dumnezeu este alcătuită, în ansamblu, din toate felurile de bunătate care există. Atunci când iubim Împărăția lui Dumnezeu, iubim de fapt orice persoană care face fapte bune.

63. Acestea sunt diferitele niveluri pe care se află prietenii. Atunci când îi iubim pe ceilalți oameni, iubirea noastră se înalță din ce în ce mai mult pe aceste niveluri. Dar nivelurile sunt dispuse ordonat, unul după altul. Cele superioare trebuie considerate ca fiind mai importante decât cele inferioare. Deoarece Dumnezeu se află deasupra tuturor și ar trebui să fie

punctul nostru de referință pe toate nivelurile, El este cel pe care ar trebui să-l iubim mai mult decât pe oricine și orice altceva. Puteți astfel înțelege legătura dintre iubirea de Dumnezeu și iubirea de oameni.

64. Oamenii spun adesea că ar trebui să ne iubim pe noi înșine - asta înseamnă că mai întâi ar trebui să avem grijă de noi înșine, însă perspectiva asupra bunăvoinței ne arată că trebuie să înțelegem bine această idee. Trebuie să ne asigurăm că avem lucrurile care ne sunt necesare pentru a trăi: hrană, îmbrăcăminte, o locuință și celelalte lucruri de care avem nevoie pentru a ne descurca în societate. Trebuie să facem aceasta nu doar pentru noi înșine, ci și pentru familia noastră, și nu doar pentru momentul prezent, ci și pentru viitor. Dacă nu obținem pentru noi ceea ce avem nevoie pentru a trăi, nu vom putea să manifestăm bunăvoința față de alți oameni, pentru că nici pentru noi înșine nu vom avea atunci suficient.

65. Iată cum trebuie să ne iubim pe noi înșine: înainte de orice, trebuie să avem hrană și îmbrăcăminte pentru noi înșine. Dar motivul pentru care facem aceasta trebuie să fie acela de a avea o minte sănătoasă într-un corp sănătos. Trebuie să oferim, de asemenea, minții noastre, hrana de care are nevoie - și anume, inteligența și înțelepciunea. Motivul este acela de a fi capabili să lucrăm pentru a fi de ajutor concetățenilor, societății umane, țării și religiei - ceea ce înseamnă să lucrăm pentru Dumnezeu. Atunci când facem aceasta, ne asigurăm bunăstarea pentru totdeauna. Vedeți, deci, că ceea ce este important este motivul pentru care avem grijă de noi înșine, pentru că acest motiv este ceea ce avem în vedere în tot ce facem.

Analogic vorbind, atunci când construim o casă, mai întâi punem fundația. Dar fundația este făcută pentru casă, iar casa este făcută pentru a locui în ea. Dacă vom considera că iubirea de noi înșine este lucrul cel mai important e ca și cum am considera că fundația este scopul final al clădirii, și nu casa însăși sau faptul de a avea o locuință. De fapt, a avea o locuință este scopul nostru inițial, fundamental - casa și fundația sa reprezintă doar un mijloc de a atinge acest scop.

66. Motivul pentru care acționăm arată felul în care ne iubim și ne îngrijim mai întâi pe noi înșine. Dacă vrem să fim mai bogați decât alți oameni doar de dragul banilor, plăcerii, statutului social sau al oricărui lucru similar - avem un motiv greșit pentru a dori să fim prosperi. Nu-i iubim pe ceilalți oameni - ne iubim doar pe noi înșine. Dar dacă vrem să obținem bogăție sau o anumită poziție socială pentru noi înșine în așa fel încât să devenim capabili să-i ajutăm pe concetățenii noștri, societatea, țara sau religia, atunci cu adevărat îi iubim pe oameni.

Motivul fundamental care ne impulsionează să acționăm într-un fel sau altul face ca noi să fim ceea ce suntem, pentru că acesta arată ce iubim cel mai mult. Orice lucru sau aspect pe care îl iubim mai mult decât orice altceva - acela este motivul nostru fundamental și primordial care ne determină să acționăm.

Până acum am vorbit despre ceea ce trebuie să iubim în alți oameni. Acum voi vorbi despre iubirea față de oameni sau „bunăvoința”.

67. Mulți cred că iubirea de oameni înseamnă a-i milui pe cei săraci, a-i susține pe cei care nu au destul pentru a se descurca și a face fapte bune pentru oricine ne iese în cale. Însă bunăvoința înseamnă a acționa cu înțelepciune în așa fel încât faptele noastre să ducă la rezultate binefăcătoare. Dacă susținem oameni săraci și depravați care sunt răufăcători, prin intermediul acestora facem rău indirect și altor oameni. Ajutorul pe care îl acordăm lor nu face decât să îi ajute în acțiunile lor rele: le oferă ceea ce au nevoie pentru a face rău altora. Este cu totul altceva când îi ajutăm pe oamenii buni.

68. Bunăvoința reprezintă însă mult mai mult decât ajutorul acordat oamenilor săraci și depravați. Bunăvoința înseamnă să acționăm mereu așa cum trebuie, indiferent de munca pe care o realizăm. Dacă pentru a face dreptate judecătorii își desfășoară munca în mod imparțial, ei manifestă bunăvoință. Dacă îi pedepsesc pe cei vinovați și îi achită pe cei nevinovați, ei manifestă adevărata bunăvoință, pentru că astfel manifestă grijă pentru concetățeni și țară.

Miniștrii care promovează adevărul și îi conduc pe oameni către bunătate, doar de dragul adevărului și binelui, manifestă bunăvoință. Dar dacă facem aceste lucruri doar pentru noi înșine și de dragul câștigurilor materiale, nu manifestăm bunăvoință, pentru că ne iubim doar pe noi înșine și nu pe ceilalți oameni.

69. Acest sens mai larg al „bunăvoinței” se aplică pentru toți, indiferent dacă avem sau nu o slujbă - copiii față de părinți și părinții față de copii, muncitorii față de patroni și patronii față de muncitori, cetățenii față de conducători și conducătorii față de cetățeni. Când ne îndeplinim obligațiile pentru că asta trebuie să facem și când realizăm acțiuni bune de dragul binelui, atunci manifestăm bunăvoință.

70. Motivul pentru care iubirea (sau bunăvoința) față de oameni are această semnificație este acela că, așa cum am mai spus, fiecare persoană este prietenul nostru, dar în felul său specific. Comunitățile mai mici sau mai mari sunt prietenii noștri de nivel superior, țara la un nivel mai înalt, Împărăția lui Dumnezeu la un nivel și mai înalt, iar Dumnezeu Însuși la cel mai înalt nivel. În sensul cel mai larg, bunăvoința care vine de la Dumnezeu este prietenul nostru. Aceasta înseamnă că cinstea și corectitudinea sunt, de asemenea, prietenii noștri.

Deci, dacă facem fapte bune pentru oameni doar pentru că vrem să acționăm în numele binelui și dacă acționăm cinstit și corect doar pentru că vrem să fim cinstiți și corecți, înseamnă că îi iubim pe oameni și manifestăm bunăvoință. Atunci acțiunile noastre izvorăsc din dragoste față de ceea ce este plin de bunătate, cinste și corectitudine - ceea ce înseamnă că acționăm din iubire pentru oamenii buni, cinstiți și corecți.

71. Deci, bunăvoința este dorința profundă care ne determină să facem fapte bune chiar dacă nu obținem nimic, în schimb a acționa astfel este bucuria vieții noastre. Atunci când facem fapte bune pornind de la această dorință profundă, tot ceea ce gândim, spunem, vrem sau acționăm este impregnat de această bunăvoință. Putem chiar spune că atunci când considerăm bunăvoința ca fiind prietenul nostru, în profunzimile ființei noastre noi suntem bunăvoința. Așa este înțeleasă bunăvoința în sensul său larg.

72. Atunci când egoismul și materialismul sunt motivațiile care ne îndeamnă să acționăm, nu este posibil să manifestăm bunăvoința. Nici măcar nu știm ce este bunăvoința. Nu înțelegem că a dori și a face fapte bune pentru alți oameni - fără să obține ceva din aceasta - reprezintă Divinul din noi. Nu putem înțelege că în dorința de a face fapte bune există tot atâta fericire câtă trăiesc îngerii din cer - iar fericirea îngerilor nu poate fi nici măcar descrisă. Ne gândim că dacă satisfacția ce provine din prestigiu, statutul social și bogăție materială ne-ar fi luată, nu ar mai exista nimic de care să ne bucurăm. De fapt, chiar aici începe fericirea divină - și ea este infinită.

Capitolul 7

Credința

73. Deoarece credința nu există acolo unde nu este bunăvoință, nu putem cunoaște natura esențială a credinței decât dacă știm mai întâi ce este bunăvoința. Bunăvoința și credința acționează împreună la fel ca și bunătatea și adevărul. Tot ceea ce iubim și prețuim considerăm ca fiind bun, iar toate lucrurile în care credem le considerăm ca fiind adevărate. Rezultă cu claritate că exista același fel de unitate între bunăvoință și credință ca și între bunătate și adevăr. Puteți înțelege cum anume este aceasta unitate din cele expuse despre bunătate și adevăr.

74. Unitatea dintre bunăvoință și credință este precum unitatea dintre motivație și înțelegere. Aceste două capacități sunt cele care primesc bunătate și adevăr - motivația noastră primește bunătate, iar înțelegerea noastră primește adevăr. Deci aceste două capacități pri-

mesc, de asemenea, bunăvoință și credință, pentru că bunătatea este legată de bunăvoință, iar adevărul este în legătură cu credința.

Știm cu toții că bunăvoința și credința sunt în interiorul nostru. Deoarece ele se află în interior, singurul loc în care ele ar putea exista este în motivația și înțelegerea noastră, pentru că acolo se află și de acolo provine întreaga noastră forță vitală. Avem, desigur, și memorie, însă memoria este doar o încăpere de intrare unde se acumulează aspecte care vor deveni ulterior o parte din motivația și înțelegerea noastră.

De aici rezultă cu claritate că bunăvoința și credința sunt unite în același fel în care sunt unite motivația și înțelegerea. Puteți vedea cum este această unitate din ceea ce am expus deja despre motivație și înțelegere.

75. Bunăvoința se unește în noi cu credința atunci când vrem să realizăm ceea ce cunoaștem. „A vrea” este în strânsă legătură cu bunăvoința, iar „a ști” și „a realiza” - cu credința. Credința pătrunde în noi și devine parte din ființa noastră atunci când vrem și iubim ceea ce cunoaștem și realizăm. Până atunci, ea este în exteriorul ființei noastre.

76. Credința devine o calitate interioară doar dacă ajunge să fie spirituală și nu devine spirituală decât dacă provine din iubire. Ea provine din iubire dacă ne place să trăim în adevăr și bunătate - adică, dacă trăim în acord cu ceea ce Biblia ne spune să facem.

77. Credința este dragostea de adevăr pe care o avem din dorința de adevăr, doar de dragul adevărului. Spiritualitatea înseamnă, de fapt, a dori adevărul de dragul adevărului. Ea este eliberată de gândirea materialistă, care înseamnă că nu dorim adevărul în sine, ci doar pentru a ne ajuta să obținem faimă, reputație sau profit. Atunci când adevărul este eliberat de astfel de lucruri, el este spiritual, pentru că provine de la Divin. Tot ceea ce provine de la Divin este spiritual și este unit cu noi prin iubire. Iubirea este uniune spirituală.

78. Putem cunoaște, gândi și înțelege multe lucruri. Dar tot ceea ce respingem pentru că nu este în armonie cu iubirea noastră, vom respinge, de asemenea, și după ce viața noastră în corpul fizic va lua sfârșit. Doar ceea ce face parte din iubirea noastră rămâne parte integrantă din ființa noastră spirituală. După moarte, noi considerăm orice altceva ca fiindu-ne străin și îl aruncăm afară din casa noastră pentru că nu are nimic comun cu ceea ce iubim.

Spun „parte integrantă din ființa noastră spirituală” pentru că după moarte noi trăim ca spirite.

79. Vă puteți face o idee despre relația dintre bunătate și bunăvoință și dintre adevăr și credință gândindu-vă la lumina și căldura soarelui. Primăvara și vara, când lumina ce provine de la Soare se îmbină cu căldura, pe Pământ tot ce germinează și înflorește. Dar dacă lumina nu are și căldură, așa cum este iarna, pe Pământ totul este adormit și mort. Lumina spirituală este adevărul care însoțește credința, iar căldura spirituală este iubirea.

De aici vă puteți face o idee despre modul de a fi al oamenilor religioși atunci când credința se îmbină cu bunăvoința - ei sunt precum grădinile și livezile. Însă oamenii religioși a căror credință nu este dublată de bunăvoință sunt precum deșertul sau precum pământul acoperit cu zăpadă.

80. Atunci când acea formă de încredere numită „credință” este o credință lipsită de iubire, ea este doar o simplă siguranță și o încredere materială, nu una spirituală. (Vorbesc aici despre acel tip de credință numit „credința mântuitoare”) încrederea și credința spirituală își extrag natura esențială și forța vitală din bunătatea iubirii, nu din ideile adevărate despre credință, dar lipsite de iubire. O credință lipsită de iubire este o credință moartă. Deci, atunci când ducem o viață distructivă, nu putem avea o credință autentică. A crede că vom fi „mântuiți” doar pentru că Iisus a obținut pentru noi această favoare de la Tatăl, indiferent cum am trăit, nu este nici ea o credință autentică.

Atunci când avem o credință spirituală, avem cu adevărat încredere că Dumnezeu ne va mântui. Credem că Iisus a venit în lume pentru a oferi viață veșnică oamenilor care au credință și care trăiesc în conformitate cu principiile învățăturilor sale, și că în felul acesta vom

renaște și ne vom pregăti pentru Împărăția lui Dumnezeu. Înțelegem, de asemenea, că Dumnezeu face aceasta pentru noi din pură compasiune și pentru a ne ajuta.

81. A crede ceea ce spune Biblia sau religia noastră fără a trăi în conformitate cu ea poate părea a fi credință - iar unii oameni chiar cred că vor fi mântuiți prin acest gen de credință. Însă această credință nu poate mântui pe nimeni. Este un tip de credință înșelător de convingătoare; vă voi descrie cum este ea:

82. O credință înșelător de convingătoare este atunci când credem și iubim Biblia și învățăturile religiei noastre nu pentru că vrem să cunoaștem adevărul și să trăim în conformitate cu el, ci pentru că suntem în căutarea profitului, a unui statut social și a reputației. Atunci când avem acest fel de credință, ne focalizăm atenția nu asupra lui Dumnezeu și a Împărăției Sale, ci asupra propriei noastre persoane și asupra lumii.

Dorința de a fi bogați și puternici în lume ne face să fim mai puternic convinși, decât oamenii fără această dorință, că învățăturile religiei noastre sunt adevărate. Aceasta pentru că învățăturile religiei noastre sunt doar un mijloc de a ne atinge scopurile, și atunci iubim și credem în aceste mijloace la fel de mult pe cât de mare este dorința noastră de a ne atinge scopurile.

Iată cum stau lucrurile de fapt: în măsura în care suntem dominați de un egoism arzător și de iubirea materialistă, astfel încât vorbim și acționăm motivați de acest foc interior, suntem prinși într-o credință înșelător de convingătoare. Nu ne trece niciodată prin minte gândul că ceea ce credem ar putea fi fals. Dar atunci când nu suntem dominați de acest gen de iubire arzătoare, nu credem absolut deloc în aceste lucruri înșelătoare.

Rezultă cu claritate că o credință înșelător de convingătoare vine de pe buze, nu din inimă - ceea ce înseamnă că nu e deloc credință.

83. Atunci când suntem prinși într-o credință înșelător de convingătoare, nu beneficiem de lumina interioară care să ne asigure dacă lucrurile pe care le propovăduim sunt adevărate sau false. Nici măcar nu ne pasă de acest aspect. Ne interesează doar dacă masele de oameni cred în ceea ce spunem noi. Nu iubim adevărul în sine.

Din acest motiv, dacă pierdem respectul sau profitul pe care îl obținem din credința noastră, ne pierdem interesul față de ea - în cazul în care reputația noastră nu suferă din această cauză. Această credință înșelător de convingătoare nu este adânc înrădăcinată în noi. Este doar o cunoaștere superficială prezentă în memoria noastră, pe care o putem apela ori de câte ori îi învățăm pe alții. Această „credință” dispare după moarte, împreună cu orice adevăr care ținea de ea. Durează doar credința care există profund în interiorul nostru - credința care este înrădăcinată în bunătate și a devenit parte integrantă din viața noastră.

84. Următorul pasaj din Evanghelia după Matei se referă la oamenii care sunt prinși într-o credință înșelător de convingătoare:

„În ziua aceea, mulți îmi vor spune: „Doamne, Doamne, oare n-am propovăduit noi în numele Tău, n-am alungat demoni în numele Tău și n-am făcut multe lucruri extraordinare în numele Tău?”

Dar Eu le voi spune: „Nu vă recunosc pe voi,... voi, oameni care îi asupriți pe alții” (Matei 7:22-23).

Iar în Evanghelia după Luca se spune:

Atunci veți începe să ziceți: „Noi am mâncat și am băut cu Tine, iar Tu ai propovăduit pe străzile noastre.”

Dar El va spune: „Vă zic vouă, nu știu de unde veniți voi. Plecați de la Mine, voi oameni care îi asupriți pe alții!” (Luca 13:26-27)

Aceasta este și semnificația celor cinci fecioare nesăbuite care nu aveau untdelemn în lămpile lor:

În cele din urmă, acele fecioare vor veni la El și vor spune: „Doamne, Doamne, deschide-ne ușa!”

Dar El le va răspunde: „Adevărat vă spun: nu vă recunosc pe voi” (Matei 25:11-12). „A avea untdelemn în lămpi” înseamnă a avea bunătatea care vine din iubire și din credința adevărată.

Capitolul 22

Devoțiunea religioasă

85. Mulți oameni cred că o viață spirituală - care este calea către ceruri - înseamnă devoțiune religioasă, sfințenie exterioară și ruperea atașamentelor noastre de lumea materială. Dar devoțiunea religioasă fără bunăvoință nu constituie o viață spirituală și nici sfințenia exterioară fără cea interioară. De asemenea, viața spirituală nu constă în ruperea atașamentelor față de lucrurile materiale prin detașarea noastră de lumea materială. Viața spirituală este o devoțiune religioasă adevărată care provine din bunăvoință, o sfințenie exterioară care provine dintr-una interioară, precum și ruperea atașamentelor de lucrurile materiale în timp ce ești implicat în lumea materială.

86. „Devoțiunea religioasă” înseamnă a gândi și a vorbi spiritual, a-ți găsi timp să te rogi cu umilință, a merge la biserică în mod regulat și a asculta atent predicile, a vizita locurile sfinte și a îndeplini îndatoririle unui bun credincios.

O viață trăită în bunăvoință înseamnă să dorești binele altor oameni și să faci lucruri bune pentru ei, să te porți întotdeauna cu dreptate și imparțialitate, din bunătate și dragoste de adevăr, indiferent ce am face și orice slujbă am avea. Pe scurt, o viață trăită în bunăvoință înseamnă să faci lucruri folositoare.

O viață trăită în bunăvoință este scopul primordial al adorării divine. Devoțiunea religioasă este o formă secundară de adorare. Când le separăm pe cele două, trăindu-ne viața în devoțiune religioasă fără să fim însă o ființă binevoitoare, nu Îl adorăm pe Dumnezeu. Este adevărat că ne gândim la Dumnezeu, dar gândul vine din noi, nu de la Dumnezeu, pentru că ne gândim în mod constant la noi și niciodată la alți oameni. Dacă ne gândim totuși la alți oameni, ne considerăm superiori lor dacă ei nu sunt asemeni nouă. Ne gândim la rai ca la un premiu, așa că avem undeva în mintea noastră ideea că merităm raiul și astfel suntem centrați pe noi înșine. Așa că minimalizăm și neglijăm atitudinea de a fi folositori - ceea ce înseamnă că nu ținem la alți oameni. Și, în același timp, nu considerăm că am făcut ceva rău.

Așa că puteți înțelege că o viață trăită în devoțiune religioasă fără a manifesta bunăvoință nu este o viață spirituală. Iar pentru a-L adora pe Dumnezeu trebuie să avem o viață spirituală, (vezi Matei 6:7-8).

87. Sfințenia exterioară este similară cu devoțiunea religioasă. Înseamnă să credem că adorarea divină este același lucru cu a fi sfânt doar când suntem în biserică. Oricum, dacă eu-l nostru profund nu este sfânt, această adorare nu este cu adevărat sfântă. Așa cum suntem în interior, așa suntem și în exterior, deoarece ceea ce suntem în afară provine din eu-l nostru lăuntric, așa cum și acțiunile noastre provin din spiritul nostru. Deci, sfințenia exterioară, fără să fie însoțită de cea interioară, este materialistă, nu spirituală.

Oamenii răi pot arăta la exterior la fel de religioși ca și oamenii buni. Când gândim că este importantă numai adorarea, suntem de regulă goi - adică nu avem nici un concept despre ce este bun și adevărat. Deci, bunătatea și adevărul sunt cele două aspecte sfinte pe care ar trebui să le cunoaștem, să le credem și să le iubim, pentru că ele sunt de la Dumnezeu și Dumnezeu este în ele.

A fi sfânt în interior înseamnă a iubi bunătatea și adevărul pentru că sunt bune și adevărate, înseamnă a iubi dreptatea și sinceritatea pentru că sunt drepte și cinstitute. Cu cât iubim mai mult aceste calități, cu atât suntem mai spirituali și adorarea noastră este mai sfântă, pentru că vrem să le cunoaștem și acționăm în consecință. Dar cu cât iubim mai puțin aces-

te calități, cu atât suntem mai materialști și adorarea noastră este mai puțin sfântă și cu atât mai puțin dorim să le cunoaștem și să le folosim.

Sfințenia exterioară fără sfințenie interioară este precum forța vitală a respirației lipsită de forța vitală a inimii. Dar sfințenia exterioară care provine din sfințenia interioară este precum forța vitală a respirației unită cu forța vitală a inimii.

88. Acum să vorbim despre ruperea atașamentelor care ne leagă de lucrurile materiale. Mulți oameni cred că ruperea atașamentelor care ne leagă de lucrurile materiale, cu scopul de a trăi mai degrabă o viață spirituală decât una fizică, înseamnă să respingem lucrurile materiale (în special banii și statutul social), să fim constant absorbiți în contemplarea lui Dumnezeu, a eliberării și a vieții eterne. Înseamnă să-ți trăiești întreaga viață rugându-te, citind Biblia și alte cărți sfinte și să te negi pe tine. Dar ruperea atașamentelor care ne leagă de lucrurile materiale nu înseamnă asta. Înseamnă să-L iubești pe Dumnezeu și să iubești oamenii. Îl iubim pe Dumnezeu atunci când trăim după legile Lui și îi iubim pe oameni atunci când realizăm lucruri folositoare pentru ei. Aceasta înseamnă că dacă dorim să acceptăm o viață cerească, trebuie neapărat să ne implicăm în lumea materială și să îi servim pe ceilalți.

A trăi detașați de lumea materială înseamnă că iubirea și bunăvoința lipsesc din gândirea și din credința noastră. Acest gen de viață ne face să ne pierdem dorința și abilitatea de a face acțiuni benefice pentru alți oameni. Și când pierdem aceasta, viața noastră spirituală este precum o casă fără fundație, care treptat se afundă în pământ, sau în care apar crăpături și găuri, sau care se apleacă până se prăbușește.

89. Următoarele cuvinte ale lui Dumnezeu arată clar că realizând acțiuni bune, îl adorăm de fapt pe El:

„Oricine îmi aude cuvintele și le pune în practică este asemeni unui om înțelept care-și construiește casa pe o stâncă.... Dar cel care-mi aude cuvintele și nu acționează este asemeni unui om necugetat care-și construiește casa pe nisip ... sau direct pe pământ, fără nici o temelie.” (Matei 7:24; Luca 6:47-49)

90. Reiese clar de aici că o viață de devoțiune religioasă merită să fie trăită astfel și este acceptată de Dumnezeu numai dacă este combinată cu o viață trăită în bunăvoință. Viața în bunăvoință este cel mai important lucru și ea determină de fapt devoțiunea religioasă.

Este clar, de asemenea, că sfințenia exterioară merită să fie trăită și este acceptată de Dumnezeu doar dacă provine din sfințenie interioară, deoarece sfințenia interioară determină de fapt sfințenia exterioară.

Ruperea atașamentelor noastre de lucrurile materiale merită să fie realizată și este acceptată de Dumnezeu numai dacă se produce în timp ce suntem implicați în lumea materială. Ne rupem atașamentele de lucrurile materiale atunci când, ghidați de originea noastră divină, ne eliberăm de egoismul și materialismul nostru și acționăm drept și cinstit în orice meserie, în orice afacere, în orice acțiune pe care o realizăm. Când acțiunile noastre sunt sincere, drepte și bune, această origine divină este forța vieții din noi, pentru că acționând astfel, suntem în armonie cu legile divine.

Capitolul 9

Conștiința

91. Conștiința noastră este alcătuită din credința noastră religioasă și ea se manifestă în funcție de cât de adânc o lăsăm să pătrundă în noi.

92. Dacă suntem religioși, conștiința noastră este alcătuită din credința în adevărul pe care îl descoperim în Biblie sau depinde de cât de mult acceptăm aceste principii în inima noastră. Atunci când, datorită credinței noastre cunoaștem adevărul, înțelegându-l în modul nostru propriu și când urmărim ca acest adevăr să se manifeste, atunci noi construim o conști-

ință. „Acceptarea în inima noastră” înseamnă acceptarea în motivația noastră, atât timp cât motivația noastră este ceea ce numim „inima” noastră. Iată de ce atunci când avem conștiință, lucrurile pe care le spunem sau le facem vin din inimă. Nu avem o minte divizată; facem ceea ce înțelegem și credem că este bun și adevărat.

93. Oamenii care sunt mai evoluți spiritual și care văd cu claritate realitatea au o conștiință mult mai dezvoltată decât cei care sunt mai puțin treziți din punct de vedere spiritual și care sunt mai confuzi.

94. Adevărata noastră viață spirituală este conținută într-o conștiință adevărată, deoarece în conștiință credința și bunăvoința merg împreună. Deci, a realiza diferite acțiuni în acord cu conștiința noastră înseamnă a le realiza din profunzimea vieții noastre spirituale. Dar atunci când realizăm acțiuni ce sunt împotriva conștiinței noastre e ca și cum le-am realiza împotriva propriei noastre vieți. Iată de ce suntem calmi, senini și fericiți când realizăm acțiuni în acord cu conștiința noastră, dar suntem supărați și deprimați când realizăm acțiuni împotriva conștiinței. Această deprimare este numită „suferința conștiinței”.

95. Avem o conștiință despre ceea ce este bun și o conștiință despre ceea ce este corect. Conștiința noastră despre ceea ce este bun este conștiința eu-lui nostru lăuntric, iar conștiința despre ceea ce este corect este conștiința eu-lui nostru exterior.

Conștiința despre ceea ce este bun provine dintr-o iubire profundă și înseamnă să realizezi acțiuni în acord cu regulile credinței. Conștiința despre ceea ce este corect provine dintr-o iubire exterioară și înseamnă să realizezi acțiuni în acord cu legile civile și etice. Când avem o conștiință despre ceea ce este bun, avem automat și o conștiință despre ceea ce este corect. Dar când avem numai o conștiință despre ce este corect, suntem capabili să acceptăm o conștiință despre ce este bun - dar o acceptăm doar atunci când ni se vorbește despre ea.

96. Atunci când suntem buni cu ceilalți oameni, avem o conștiință despre ceea ce este adevărat, pentru că această conștiință este alcătuită din credința în adevăr. Dar atunci când îl iubim pe Dumnezeu, avem o conștiință despre ceea ce este bun, pentru că este creată din iubirea a ceea ce este adevărat. Acest al doilea tip de conștiință este superioară primului tip - reprezintă intuirea adevărului, care izvorăște din bunătate.

Dacă avem o conștiință despre ceea ce este adevărat, ne aflăm pe tărâmul spiritual al lui Dumnezeu. Dar dacă avem o conștiință superioară, care se numește intuiție, ne aflăm pe tărâmul divin al lui Dumnezeu.

97. Iată două exemple care ilustrează ce înseamnă conștiința:

Să presupunem că ați avut ceva care aparținea unei persoane care nu știa că aveți acel ceva. În această situație, ați putut obține niște bani fără să vă faceți griji în privința legii sau a pierderii reputației și respectului celorlalți. Dacă ați înapoiat acel ceva proprietarului, pentru că oricum nu vă aparținea, atunci ați acționat din conștiință. Ați acționat bine și corect doar pentru că era bine și corect.

Acum să presupunem că aveți șansa să obțineți o anumită slujbă, dar știți că mai există cineva care de asemenea își dorește acea slujbă și care ar fi mult mai util țării decât dumneavoastră. Dacă, pentru binele țării îi cedați slujba celeilalte persoane, atunci acționați din conștiință. Este la fel în ambele situații.

98. Din aceste exemple, putem înțelege ce înseamnă să nu ai conștiință: este exact opusul situațiilor de mai sus.

De exemplu, dacă ați face ca acțiuni nedrepte sau greșite să pară drepte și corecte cu intenția de a face bani și dacă, din contră, să faceți ca acțiuni drepte și corecte să pară a fi greșite, atunci nu aveți conștiință. Nici măcar nu știți ce este conștiința. Dacă cineva vă explică ce este, nu veți crede, sau chiar nici nu veți vrea să știți.

Iată cum este atunci când tot ce facem este de dragul nostru și al lucrurilor materiale.

99. Dacă nu acceptăm conștiința în această lume, nu o vom accepta nici în lumea de dincolo, ceea ce înseamnă că nu putem fi salvați. Ne va lipsi acel loc din ființa noastră pe un-

de se revarsă raiul - adică acel loc unde Dumnezeu acționează ca să ne ghideze către El. Conștiința este locul din mințile noastre unde primim ceea ce se revarsă din ceruri.

Capitolul 25

Libertatea

100. Întreaga libertate provine din iubire, deci cu cât iubim mai mult, cu atât mai liberi suntem. De asemenea, libertatea vine din motivație, deci vom dori să realizăm ceea ce iubim. Iubirea și motivația ne conturează viața; la fel și libertatea ne conturează viața. Înțelegem, deci, că libertatea înseamnă ceea ce obținem din iubire, din motivație și din viața pe care o construim pe aceste baze. Din această cauză, atunci când acționăm liberi, suntem răspunzători de acțiunile noastre.

101. Dacă sub pretextul libertății realizăm acțiuni dăunătoare, atunci libertatea noastră este doar aparentă; ea este, de fapt, sclavie. Ea provine dintr-o iubire egoistă și materialistă, adică din iad. Când murim, această „libertate” se transformă în sclavie, iar oamenii care au avut acest gen de libertate devin sclavi mizerabili în iad.

Dar dacă realizăm acțiuni benefice în numele libertății, aceasta este libertatea adevărată. Aceasta înseamnă să-L iubești pe Dumnezeu și să-i iubești pe oameni, iar această iubire vine din rai. Când murim, această libertate rămâne cu noi. Când avem această libertate devenim precum fiul unei familii. Iată ce ne învață Dumnezeu:

„Oamenii care trăiesc în greșeală devin sclavii greșelilor lor. Un sclav nu rămâne în familie pentru totdeauna, dar un fiu rămâne în familie pentru totdeauna. Dacă Fiul Domnului vă eliberează, veți fi cu adevărat liberi.” (Ioan 8:34-36)

Deoarece Dumnezeu este sursa binelui, iar iadul este sursa răului, înseamnă că libertatea este ghidată de Dumnezeu, iar sclavia este ghidată de iad.

102. Motivul pentru care ni se acordă libertatea de a gândi și de a face lucruri dăunătoare sau false (atunci când legea nu ne împiedică) este posibilitatea de a ne schimba viața în bine. Bunătatea și adevărul trebuie să fie pătrunse de iubire și de o puternică motivație pentru a deveni parte din viața noastră. Acest lucru nu se poate petrece decât dacă avem libertatea de a face atât lucruri rele, cât și lucruri bune. Dumnezeu ne dă tuturor această libertate. Atunci când avem gânduri bune și adevărate. Dumnezeu le inserează în iubirea și motivația noastră - cu condiția să nu iubim lucruri care sunt dăunătoare sau false - astfel încât viața noastră este schimbată în bine.

Tot ce însămânțăm în mintea noastră în libertate rămâne cu noi, dar tot ce este plantat în mintea noastră sub constrângere nu durează. Acțiunile pe care le facem sub constrângere nu provin din motivația noastră, ci din motivația celui care ne forțează. Iată de ce adorarea realizată în libertate îl bucură pe Dumnezeu, dar nu și adorarea realizată sub constrângere. Adorarea realizată în libertate vine din iubire, pe când adorarea din constrângere, nu.

103. Deși, privite din exterior, pot să pară la fel, libertatea de a face acțiuni bune și libertatea de a face acțiuni dăunătoare diferă una de alta, precum raiul de iad. Libertatea de a face acțiuni bune vine din rai și este numită libertate cerească. Libertatea de a face acțiuni rele vine din iad și este numită libertate malefică. Atât timp cât avem un fel de libertate, nu-l avem pe celălalt, pentru că „nimeni nu poate sluji la doi stăpâni”. (Matei 6:24)

Deci este clar că atunci când acționăm din libertate malefică, considerăm că ni se permite să realizăm acțiuni dăunătoare și să avem oricât de multe gânduri rele și aceasta nu înseamnă sclavie sau constrângere. Dar atunci când acționăm din libertate cerească, ne cutremurăm la ideea de a dori să realizăm lucruri dăunătoare și de a avea gânduri rele și este o tortură pentru noi dacă suntem forțați să o facem.

104. Deoarece lucrurile pe care le facem în libertate ne apar ca fiind realizate pe propria noastră răspundere, libertatea cerească ar putea fi numită „eu ceresc”, în timp ce libertatea malefică ar putea fi numită „eu malefic”. Eu-l malefic este în noi încă de la naștere și este dăunător. Dobândim eu-l ceresc când ne transformăm în bine - și el este bun.

105. De aici înțelegem ce înseamnă „libertatea de a alege”: înseamnă să realizezi lucruri bune din propria ta alegere și motivație. Când avem acest gen de libertate, suntem conduși de Dumnezeu și așa se petrece când iubim bunătatea și adevărul pentru că sunt bune și adevărate.

106. Putem să spunem ce gen de libertate manifestăm studiind ce ne place să gândim și să vorbim, să ascultăm, să privim și să realizăm, pentru că toată bucuria noastră vine din ceea ce iubim.

Capitolul 26

Răsplata acțiunilor noastre

107. Atunci când realizăm acțiuni bune, dar așteptăm ceva în schimb, nu le realizăm pentru că ne place să facem lucruri bune, ci pentru că ne place să fim răsplățiți. Când așteptăm ceva de pe urma a ceea ce facem, dorind să fim răsplățiți - răsplata e ceea ce ne bucură, nu acțiunile bune în sine. Aceasta înseamnă că nu suntem orientați spiritual, ci materialist.

108. Dacă vrem să realizăm acțiuni bune pentru simplul motiv că sunt cu adevărat bune, aceasta vine din iubire. Când avem acest gen de iubire, nici nu vrem să auzim despre a primi răsplată pentru ceea ce facem. Ne place să facem lucruri bune - asta ne face foarte fericiți. Pe de altă parte, suntem triști dacă oamenii cred că le facem din motive egoiste.

Este aproape la fel când realizăm fapte bune pentru prietenii noștri doar pentru că ne sunt prieteni, pentru frații noștri doar pentru că ne sunt frați, pentru soții și copiii noștri doar pentru că ne sunt soți și copii, pentru țară pentru că este țara noastră - cu alte cuvinte, când le facem bine oamenilor din prietenie și iubire. Atunci când vom gândi corect despre aceste lucruri, îi vom convinge pe oameni că nu realizăm lucruri bune de dragul nostru, ci de dragul lor.

109. Atunci când realizăm fapte bune cu intenția de a fi recompensați, acțiunile noastre nu vin de la Dumnezeu, ci de la noi înșine. Avem grijă în principal de noi, pentru că ne căutăm propriul bine. Pentru noi, binele altora - binele cunoscuților, al societății, al țării, al religiei - este mai degrabă un mijloc de a ne atinge scopurile.

Deci în spatele lucrurilor bune pe care le facem se ascunde egoismul nostru și iubirea materialistă. Acest gen de bunătate vine de la noi înșine și nu de la Dumnezeu - și orice bunătate care vine de la noi nu este bunătate cu adevărat. De fapt, pentru că în spatele ei stă ascuns egoismul și materialismul, este chiar dăunătoare.

110. Atunci când avem cu adevărat bunăvoință și credința, nu dorim să fim răsplățiți pentru ceea ce facem. Bucuria de a fi binevoitori vine din bunătatea însăși, iar bucuria credinței vine din adevăr. Când avem acest gen de bunăvoință și credință, știm ce înseamnă să facem bine fără a aștepta ceva în schimb. Dar când nu avem bunăvoință și credință, nu avem idee despre așa ceva.

111. În Evanghelia după Luca, Iisus ne învață că nu ar trebui să realizăm fapte bune pentru a fi răsplățiți:

„Dacă îi iubești pe cei care te iubesc, ce câștigi? ...Până și ticăloșii pot face asta... Este mai bine să-ți iubești dușmanii, să faci lucruri bune pentru ei și să îi ajuți fără să speri să primești ceva în schimb. Abia atunci vei primi o mare răsplată și vei fi copilul Celui Preaînalt.” (Luca 6:32-35).

În Evanghelia după Ioan, Iisus ne învață că dacă vrem ca faptele noastre să fie cu adevărat bune, ele nu pot veni de la noi:

„Nu putem primi nimic dacă nu ne este dat din ceruri.” (Ioan 3:27).

Și în alt loc:

„Iisus a spus: „Eu sunt via, voi sunteți ramurile... Așa cum o ramură nu poate produce fructe de la sine dacă nu rămâne în vie, nici voi nu puteți dacă nu rămâneți în Mine... Oricine rămâne în Mine și în care Eu rămân, produce foarte multe fructe. Nu puteți face nimic fără Mine.” (Ioan 15:4-8)

112. Deoarece toată bunătatea și adevărul vin de la Dumnezeu și nu de la noi și pentru că orice bine care vine de la noi nu este de fapt bine, nu putem să cerem răsplată pentru nimic - numai Dumnezeu poate. Integritatea lui Dumnezeu a salvat rasa umană și aceeași integritate ne salvează și pe noi atunci când realizăm fapte bune. În Biblie, oamenii care poartă în ei integritatea și dreptatea lui Dumnezeu sunt numiți „drepti”, iar cei care au în ei doar propria lor dreptate și integritate sunt numiți „nedrepti”.

113. Bucuria adevărată, care vine din plăcerea de a face lucruri bune fără a vrea să fii răsplătit, este de fapt răsplata care durează veșnic. Dumnezeu pune raiul și fericirea eternă în acest gen de bunătate.

114. Dacă gândim și credem că oamenii care fac lucruri bune ajung în rai și că ar trebui ca și noi să realizăm fapte bune pentru a ajunge în rai, înseamnă că scopul nostru nu este să fim răsplătiți pentru ceea ce facem. Cei care fac bine inspirați de Dumnezeu cred și gândesc astfel. Dar, dacă gândim, credem și facem bine ca să ajungem în rai, dar nu iubim bunătatea în sine, atunci se poate spune că așteptăm să fim răsplătiți pentru acțiunile noastre.

Capitolul 27

A ne regreta greșelile și a renunța la ele

115. Dacă vrem să ne eliberăm, trebuie să ne recunoaștem greșelile și să le regretăm.

116. Ne recunoaștem greșelile atunci când învățăm ce fel de lucruri sunt greșite, când le recunoaștem în noi și ne asumăm responsabilitatea pentru ele, criticându-ne pentru ele. Doar când avem această atitudine în fața lui Dumnezeu înseamnă că ne recunoaștem greșelile.

117. Ne regretăm greșelile atunci când, odată ce le-am recunoscut și am cerut cu umilință să fim ajutați pentru a renunța la ele, încetăm să mai acționăm la fel ca înainte și începem o viață nouă, în armonie cu regulile bunăvoinței și ale credinței.

118. Dacă admitem doar în mod general că putem greși și ne considerăm atunci vinovați de tot ceea ce este rău, fără să ne studiem atent observând ce greșeli facem, atunci înseamnă că admitem faptul că putem greși, dar nu într-un mod care să ne facă să regretăm aceasta. Dacă nu cunoaștem ceea ce este greșit în noi, vom continua să trăim la fel ca înainte.

119. Atunci când trăim în bunăvoință și credință ne regretăm greșelile în fiecare zi. Ne gândim la trăsăturile rele pe care le avem, le admitem, evităm să mai acționăm greșit și îi cerem lui Dumnezeu să ne ajute.

Când acționăm egotic, cădem întotdeauna. Dar Dumnezeu ne ridică în cele din urmă și ne conduce către ceea ce este bun.

De asemenea, cădem și atunci când realizăm acțiuni dăunătoare. Dar Dumnezeu ne previne că urmează să intrăm în situații și mai distructive, tendință pe care oricum o avem dacă suntem egoiști.

120. Când ne studiem atent pe noi înșine pentru a ne regreta greșelile, trebuie să ne examinăm modul de a gândi și intențiile pe care le avem. Trebuie să vedem cum am proceda dacă nu ne-ar fi teamă de lege, de pierderea reputației, a poziției sociale sau a banilor. Dacă nu vom căuta ceea ce este rău în gândurile și motivațiile noastre, nu ne vom putea regreta gre-

șelile. Dacă îți dorești lucruri rele înseamnă că faci lucruri rele. Iată ce înseamnă să ne studiem atent pe noi înșine.

121. Doar spunând că ne pare rău, fără să acționăm în acest sens, nu înseamnă că ne regretăm greșelile. Am renunțat la greșelile noastre nu atunci când spunem că ne pare rău, ci numai dacă ne manifestăm regretul prin fapte.

Dumnezeu ne iartă întotdeauna greșelile, pentru că El este pură compasiune. Dar greșelile rămân ale noastre, chiar dacă noi credem că am renunțat la ele. Singura cale de a scăpa de greșeli este să trăim după regulile adevărului care izvorăște din credință. Doar dacă procedăm astfel, greșelile noastre vor fi date la o parte și vom renunța cu adevărat la ele.

122. Unii oameni cred că atunci când renunțăm la greșeli ele sunt complet șterse sau spălate, la fel cum murdăria este îndepărtată cu apă. Dar greșelile noastre nu sunt complet șterse - sunt doar date la o parte. Cu alte cuvinte, suntem ținuti departe de ele atunci când Dumnezeu ne implica în acțiuni bune. Când continuăm să facem lucruri bune, greșelile noastre încep să dispară - ca și cum ar fi fost complet șterse. Și cu cât ne modificăm viețile în bine, cu atât putem rămâne implicați în acțiuni bune.

În capitolul următor, despre renaștere, voi arăta cum ne putem schimba viața în bine. Oricine crede că există o altă cale de a renunța la greșeli, se înșală cumplit.

123. Iată indiciile care ne arată că am renunțat la greșelile noastre și le-am dat la o parte:

Ne place să-L adorăm pe Dumnezeu doar pentru că este Dumnezeu și să-i ajutăm pe oameni doar pentru că sunt oameni. Deci ne face plăcere să facem bine doar pentru că așa este bine și să spunem adevărul doar pentru că este adevărat. Nu vom cere să fim răsplătiți pentru bunăvoință și credință. Evităm și respingem lucrurile care sunt rele sau greșite, cum ar fi dușmănia, ura, răzburarea și adulterul. Evităm chiar și gândul că am avea vreo intenție să realizăm aceste lucruri.

Iată care sunt semnele care arată că nu am renunțat la greșelile noastre sau că nu le-am înlăturat:

Nu-L adorăm pe Dumnezeu doar pentru că este Dumnezeu și nici nu-i ajutăm pe oameni doar pentru simplul motiv că sunt oameni. Nu realizăm fapte bune sau nu spunem adevărul doar pentru că așa este bine și adevărat. Facem toate aceste lucruri pentru propriul nostru beneficiu și pentru a obține lucruri materiale. Vrem să fim răsplătiți pentru ceea ce facem. Nu simțim nimic neplăcut în lucrurile care sunt rele sau greșite, cum ar fi dușmănia, ura, răzburarea și adulterul. Din această cauză, ne gândim cât mai mult la aceste lucruri dăunătoare.

124. Dacă ne regretăm greșelile când suntem liberi, în noi se împlinește ceva. Dar dacă le regretăm pentru că suntem constrânși să o facem, este nefolositor. Suntem constrânși atunci când suntem bolnavi sau deprimați din cauza unor dezastre care ni s-au petrecut, când suntem pe moarte sau când ne este atât de frică de ceva încât nu mai putem gândi rațional.

Dacă suntem oameni răi, este posibil ca, fiind constrânși, să ne regretăm greșelile și să începem să realizăm fapte bune. Dar de îndată ce suntem liberi din nou, ne îndreptăm spre aceeași viață distructivă. Dacă suntem oameni buni, lucrurile stau altfel.

125. După ce ne studiem atent pe noi înșine, ne recunoaștem greșelile și le regretăm, trebuie să rămânem fermi în aceste atitudini benefice tot restul vieții. Dacă ne reîntoarcem la vechea noastră viață dăunătoare, ne pervertim pe noi înșine combinând lucrurile distructive cu cele bune. Devenim atunci mai răi decât am fost înainte, așa cum spunea Iisus:

„Atunci când un suflet întinat părăsește un loc, el călătorește prin locuri pline de uscăciune pentru a afla un loc unde să se odihnească, dar nu găsește. Apoi el spune: „Mă voi întoarce înapoi de unde am plecat”. Când se întoarce, găsește locul gol, măturat, curățat. Așa că se duce și mai găsește șapte suflete care sunt mai rele decât el și le mută în acel loc și trăiesc acolo. Astfel că persoana sfârșește prin a deveni mult mai rea decât era înainte.” (Matei 12:43-45)

Capitolul 13

Renașterea

126. Dacă nu acceptăm o viață spirituală - cu alte cuvinte, dacă nu renaștem întru Domnul - nu putem merge în Rai. În Evanghelia după Ioan, Iisus ne învață: „Adevărat vă spun: numai cei ce se nasc a doua oară vor cunoaște Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3:3)

127. Din părinții noștri ne naștem la o viață fizică și nu la o viață spirituală. A trăi o viață spirituală înseamnă a-L iubi pe Dumnezeu mai presus de orice și a-i iubi pe ceilalți ca pe noi înșine. Trebuie să facem aceasta în conformitate cu ceea ce ne învață Iisus în Biblie. Dar a trăi o viață centrată preponderent pe cele lumești înseamnă a ne iubi pe noi înșine și lucrurile materiale mai mult decât pe ceilalți și chiar mai mult decât pe Dumnezeu.

128. Cu toții avem, încă de la naștere, tendințe negative cum ar fi egoismul și materialismul pe care le-am preluat de la părinții noștri. Fiecare trăsătură negativă a caracterului nostru care ne-a devenit o a doua natură datorită obișnuinței este transmisă mai departe copiilor noștri. Deci, aceste trăsături ne-au fost transmise din generație în generație de la părinți, bunici și de la strămoșii noștri de dinaintea lor. În final, atât de multe tendințe negative ne-au fost transmise, încât întreaga noastră viață este constituită doar din defecte și greșeli. Singura modalitate prin care acest lanț de trăsături și tendințe negative poate fi întrerupt și modificat, este o viață trăită în credință și bunătate după cum ne învață Domnul.

129. Avem în mod constant tendința de a ne conforma trăsăturilor transmise de la părinți. Le cădem pradă mereu, deci întărim în ființa noastră trăsăturile negative preluate de la ei și mai adăugăm altele pe care le dobândim de-a lungul vieții. Aceste trăsături negative acționează total împotriva unei vieți spirituale. O distrug. Deci, dacă nu acceptăm o nouă viață spirituală întru Domnul, suntem pierduți. Cu alte cuvinte, suntem pierduți dacă nu suntem din nou concepuți, născuți și crescuți din nou - dacă nu suntem creați din nou. Altminteri, tot ceea ce dorim și gândim sunt lucruri legate de noi înșine și de lumea materială - întocmai ca și în cazul oamenilor din infern.

130. Nu ne putem renaște decât dacă ne însușim această nouă viață spirituală. Pentru aceasta este necesar să credem ceea ce este adevărat, adică să avem credință și să realizăm fapte bune, adică să avem bunăvoință.

Nu putem învăța aceste lucruri singuri, pentru că noi înțelegem numai ceea ce percepem cu simțurile fizice. Prin simțurile fizice noi percepem lumina noastră, care este „lumina materială”. Datorită acestei lumini noi vedem numai ceea ce este legat de noi înșine și de lumea materială. Nu putem cunoaște nimic din ceea ce are legătură cu raiul și cu Dumnezeu - această cunoaștere o vom primi prin revelații.

Iată câteva lucruri pe care trebuie să le învățăm din revelații. Domnul, care este Divinul Etern, a venit în lume ca să elibereze rasa umană. El deține toată puterea în cer și pe pământ. Întreaga credință și bunătate, tot adevărul și binele, toate provin de la El. [Există un rai și există un iad](#). Vom trăi în rai dacă am realizat fapte bune și în iad dacă am realizat fapte rele.

131. Toate aceste lucruri și încă multe altele fac parte din credința pe care este necesar să o cunoaștem pentru a renaște. Dacă le cunoaștem, ne vom gândi la ele, le vom dori și în final le vom realiza, dobândind astfel o nouă viață.

Dacă nu știm că Domnul este eliberatorul rasei umane, nu vom avea încredere în El, nu-L vom iubi și nici nu vom realiza fapte bune în numele Lui. Dacă nu cunoaștem faptul că tot binele vine de la El, nu vom putea conștientiza că bunăstarea noastră spirituală vine de la El și nici măcar nu vom dori să o primim de la El. Aceasta înseamnă că nu putem trăi în El. Dacă nu știm că există rai și iad și că vom trăi în eternitate, nu putem să ne raportăm la modul în care trăiesc cei din rai și nici nu putem fi receptivi față de acest mod de viață.

132. Cu toții avem un sine interior și unul exterior. Cel interior este sinele nostru spiritual, iar cel exterior este cel material. Pentru a renaște, atât sinele interior, cât și cel exterior trebuie să renască.

Dacă nu ne-am renăscut încă, sinele exterior și material este cel care deține controlul, iar sinele interior lucrează pentru el. Dar când renaștem sinele nostru interior, spiritual, preia controlul, iar sinele exterior i se supune. Observăm, deci, că viața noastră este aranjată pe dos încă de la naștere. Cel care ar trebui să dețină controlul este un simplu muncitor, iar cel care ar trebui să fie un simplu muncitor supus deține controlul. Pentru a ne elibera, acest aranjament trebuie inversat.

Aceasta se poate realiza numai dacă renaștem întru Domnul.

133. Vă voi arăta, prin exemple, ce înseamnă ca sinele nostru interior să dețină controlul, iar cel exterior să lucreze pentru el și invers.

Dacă plăcerea, banii și mândria sunt singurele pe care le considerăm a fi bune, dacă ne bucurăm când trăim sentimente precum ura și răzbunarea și căutăm adânc în ființa noastră scuze, pretexte care să susțină și să explice aceste sentimente, atunci cel care deține controlul este sinele exterior, iar sinele interior îi este supus.

Dar dacă simțim bunătațe și bucurie atunci când gândim și dorim ceea ce este bun, onest și corect și dacă realizăm cu detașare toate faptele bune, atunci sinele nostru interior deține controlul, iar sinele exterior i se supune.

134. Mai întâi sinele nostru interior renaște întru Domnul și doar după aceea renaște și sinele exterior. Renașterea se produce astfel deoarece sinele nostru interior renaște gândindu-ne la tot ceea ce ține de credință și bunătațe, pe când cel exterior renaște dintr-o viață trăită în armonie cu aceste calități divine. Aceasta este ceea ce ne învață Iisus când spune: „Numai cei ce s-au născut din apă și din spirit pot intra în Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3:5). „Apa” este, în sens spiritual, adevărul care însoțește credința, iar „spiritul” semnifică viața trăită în armonie cu adevărul.

135. Când am renăscut, sinele nostru interior este în rai, unde noi suntem îngeri, alături de alți îngeri împreună cu care vom trăi după ce vom părăsi lumea fizică în urma așa-zisei morți. Renăscându-ne, vom trăi o viață paradisiacă iubindu-L pe Dumnezeu, iubindu-i pe ceilalți, înțelegând ceea ce este adevărat, simțind ceea ce este bine și fiind fericiți pentru toate acestea.

Capitolul 30

Zbuciumul interior

136. Trecem printr-un zbucium spiritual numai dacă am renăscut. Zbuciumul spiritual este un stres psihic provocat de spiritele rele atunci când noi realizăm fapte bune și când avem idei adevărate. Experimentăm angoasa zbuciumului interior atunci când aceste spirite malefice agită tendințele negative ale caracterului nostru. Pentru că noi nu conștientizăm care este sursa acestor tulburări, nu înțelegem de unde au apărut ele.

137. Cu toții suntem însoțiți atât de spirite rele, cât și de spirite bune. Cele rele sunt asociate cu trăsăturile noastre negative, iar spiritele bune sunt asociate cu trăsăturile pozitive. Când spiritele dăunătoare se apropie de noi, scot la suprafață trăsăturile noastre rele, pe când spiritele bune le trezesc pe cete pozitive. Deci există în ființa noastră un conflict, o luptă, care generează o angoasă, iar această angoasă este exact zbuciumul interior.

Observăm astfel că zbuciumul interior provine din iad și nu din rai. De altfel, religia creștină spune că Dumnezeu nu tulbură pe nimeni.

138. Cei care nu fac fapte bune și nici nu au idei adevărate pot trăi angoase interioare, dar acestea sunt de natură materială, nu spirituală. Diferența constă în faptul că neliniștea

materială este legată de lucruri materiale, în timp ce neliniștea spirituală este în legătură cu lucruri paradisiace.

139. Luptele noastre interioare se dau pentru a stabili dacă părțile noastre bune le vor controla pe cele negative sau dacă va fi invers. Părțile negative care vor să ne controleze își au sediul în sinele nostru exterior, material, pe când cele pozitive se regăsesc în sinele nostru interior, spiritual. Dacă părțile noastre negative câștigă, sinele material va prelua controlul. Dacă înving cele pozitive, ne va controla sinele spiritual.

140. Luptăm folosind adevărul și credința care ne sunt arătate în Biblie. Pe acestea trebuie să ne bazăm în lupta împotriva pornirilor noastre negative și a ideilor false. Dacă luptăm folosind altceva decât adevărul și credința, nu vom învinge, pentru că Dumnezeu este în adevăr și în credință.

Având în vedere că trebuie să luptăm cu ajutorul adevărului și credinței, nu ne este îngăduit să experimentăm aceste lupte până când nu ne-am format o concepție despre ceea ce este adevărat și bun și până când nu am dobândit o viață spirituală bazată pe această concepție. Deci, nu avem parte de astfel de neliniști până când nu ne-am maturizat.

141. Dacă ne dăm bătuți ne va fi mult mai greu după aceea, chiar dacă pentru moment zbulciumul nostru interior încetează, pentru că trăsăturile negative și ideile false vor deține puterea asupra trăsăturilor noastre pozitive și asupra ideilor adevărate.

142. Deoarece în zilele noastre nu mai există bunătate, iar religia străveche nu mai este luată în considerație, credința a devenit ceva neobișnuit. Datorită acestui fapt, puțini sunt aceia cărora le este permis să trăiască zbulciumul interior. Deci știm prea puțin despre ce înseamnă acesta și la ce folosește.

143. Luptele interioare permit trăsăturilor noastre pozitive și adevărului să preia controlul asupra trăsăturilor negative și asupra ideilor false. Ele consolidează adevărul în ființa noastră și îl unesc cu trăsăturile noastre bune. În același timp, luptele interioare ne înlătură defectele și ideile false care își au sursa în aceste defecte. Ele ne ajută să ne deschidem sinele interior și să îi permitem să preia controlul asupra sinelui nostru exterior. De asemenea, zbulciumul interior ne ajută să ne depășim egoismul și materialismul și să controlăm dorințele care provin din acestea.

După ce am realizat în ființa noastră toate aceste transformări benefice, dobândim iluminarea și capacitatea de a întui și de a discerne ceea ce este bun și adevărat de ceea ce este fals și dăunător. Vom dobândi astfel, cu fiecare nouă zi, din ce în ce mai multă înțelegere și înțelepciune.

144. Domnul este singurul care se află permanent alături de noi în luptele noastre interioare. Dacă nu credem cu convingere că doar Domnul este Cel care poartă și câștigă aceste lupte pentru noi, trăim doar experiența unor lupte superficiale, care nu ne vor ajuta să ne transformăm în bine.

Capitolul 31

Botezul

145. Botezul reprezintă un simbol al faptului că suntem religioși, amintindu-ne, în același timp, că menirea noastră este să renaștem spiritual. Spălarea din timpul botezului este spălarea spirituală, adică renașterea.

Renaștem întru Domnul trăind în armonie cu adevărul care izvorăște din credință. Deci, botezul dovedește că suntem religioși și că avem posibilitatea de a renaște deoarece prin intermediul religiei Îl cunoaștem pe Dumnezeu, care ne oferă învierea și tot prin intermediul religiei cunoaștem Biblia care propovăduiește adevărul, prin respectarea căruia putem renaște.

146. În Evanghelia după Ioan, Iisus ne învață: „Numai cei care s-au născut atât din apă, cât și din spirit, pot intra în Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3:5). În sens spiritual, „apa” este adevărul izvorât din credință, „spirit” înseamnă a trăi în armonie cu acest adevăr, iar „a te naște” înseamnă a reînvia din adevăr și din credință.

147. Când renaștem, trăim mereu zbuciumul interior, care este lupta spirituală împotriva tendințelor noastre negative și a ideilor false. Deci, apa de la botez simbolizează și această luptă.

148. Deoarece botezul este un simbol menit să ne reamintească toate aceste lucruri, înseamnă că putem fi botezați încă de când suntem copii. Dacă nu am fost botezați atunci, putem să fim botezați și ca adulți.

149. Chiar dacă am fost botezați, trebuie totuși să fim conștienți că doar botezul în sine nu ne asigură nici credința, nici bunăstarea spirituală. El doar ne arată faptul că vom fi salvați dacă renaștem.

150. Acum puteți înțelege la ce se referă Iisus când spune: „Cei care cred și vor fi botezați, se vor elibera. Cei care nu cred se vor face vinovați”. (Marcu 10:10)

Dobândim credință când ajungem să-L cunoaștem pe Dumnezeu și să acceptăm adevărul divin al Bibliei. Suntem botezați când renaștem întru Domnul prin acest adevăr.

Capitolul 32

Cina cea de taină

151. Domnul ne-a oferit Cina cea de taină pentru ca prin intermediul ei religia să se unească în ceruri cu Dumnezeu. Cina cea de taină este, deci, cel mai sacru act de adorație.

152. Dar nu vom putea înțelege modul în care are loc această unire prin Cina cea de taină decât dacă vom cunoaște sensul spiritual, interior, al celor scrise în Biblie. Altfel, gândirea noastră nu va trece dincolo de sensul exterior, literal. Din sensul spiritual, interior al Bibliei putem înțelege semnificația trupului și a sângelui, a pâinii și a vinului și a consumării acestora.

153. În acest sens trupul Domnului sau carnea sa simbolizează bunătatea ce se naște din iubire. Pâinea semnifică același lucru. Sângele Domnului este bunătatea născută din credință. Vinul semnifică același lucru. Consumarea lor semnifică acțiunea de a le face parte din noi înșine și de a le uni cu ființa noastră.

Așa înțeleg îngerii Cina cea de taină, pentru că ei înțeleg totul la modul spiritual. Starea de sacru din iubire și credință se revarsă de la îngeri asupra noastră, adică se revarsă de la Dumnezeu către noi. Astfel are loc unirea.

154. Din aceasta putem înțelege că, atunci când mâncăm pâinea, care este trupul, suntem uniți cu Domnul prin bunătatea născută din iubirea noastră pentru El. Când bem vinul, care este sângele, suntem uniți cu Domnul prin credința noastră în El, pe care, de asemenea, o avem de la El.

Dar trebuie să fiți conștienți de faptul că Cina cea de taină ne unește cu Domnul numai dacă în ființa noastră este trezită bunătatea născută din iubirea și din credința în Dumnezeu, care vin de la El. Când nu le avem, deși El este alături de noi, noi nu suntem uniți cu El.

155. Cina cea de taină include și cuprinde, de asemenea, ritualurile de adorare prezente în religia lui Israel. Ofrandelor arse și sacrificiile care alcătuiau cea mai mare parte a acestei religii, se rezumă la un singur cuvânt: „pâine”. Deci, prin Cina cea de taină putem obține tot ceea ce în trecut se obținea prin acele ofrande arse și prin sacrificii.

Capitolul 32

Învierea din morți

156. Suntem creați astfel încât sinele nostru interior este nemuritor. Avem capacitatea de a-L iubi pe Dumnezeu și de a ne încrede în El, deci putem fi uniți cu Dumnezeu prin credință și iubire. A fi unit cu Dumnezeu înseamnă a trăi veșnic.

157. Fiecare ființă care s-a născut are acest sine interior. Sinele nostru exterior ne împiedică să acționăm în conformitate cu ceea ce credem și iubim. Sinele nostru interior este spiritul nostru, iar sinele exterior este legat de trup.

Sinele exterior sau trupul există pentru ca să putem acționa cu eficiență în lumea materială. Când murim părăsim trupul și sinele exterior. Sinele interior, spiritul, există pentru ca să avem eficiență în lumea spirituală. El este nemuritor. Dacă în timpul vieții am fost o persoană bună, după ce vom părăsi lumea fizică, sinele interior devine un spirit bun sau un înger. Dar dacă am fost răi, sinele interior devine un spirit rău intenționat.

158. După ce murim, când suntem în lumea spiritelor, avem o formă umană, așa cum aveam și în lumea fizică înainte să murim. Putem să vedem, să auzim, să vorbim, să atingem obiectele, întocmai ca și în lumea fizică. Avem capacitatea de a gândi, de a dori și de a face tot ceea ce făceam pe Pământ. Pe scurt, fiecare parte a noastră este în continuare parte integrantă a unei ființe, însă diferența este că nu mai suntem înveșmântați în corpul grosier pe care îl aveam pe Pământ. **Îl părăsim când murim și nu ne mai întoarcem niciodată la el.**

159. **Această continuare a vieții de după moarte este ceea ce se înțelege prin a te ridica din morți.** Pentru că au înțeles greșit Biblia, oamenii au crezut că după moarte nu se vor mai ridica la cer decât la Judecata de Apoi, atunci când întreaga lume vizibilă va dispărea. Oamenii care se bazează pe simțuri cred că viața lor se află în trup și ei cred că dacă trupul lor moare ei nu mai supraviețuiesc.

160. Viața noastră după moarte este una a iubirii și a credinței ce se naște din iubire.

Deci așa cum ne-a fost iubirea și credința cât timp am trăit în lume, așa ne va fi și viața în eternitate. Dacă ne-am iubit pe noi înșine și lucrurile materiale mai presus de orice, vom trăi în iad. Dacă L-am iubit pe Dumnezeu mai presus de orice și i-am iubit pe ceilalți ca pe noi înșine, vom trăi în rai.

O viață în rai înseamnă viață eternă, dar o viață în infern înseamnă moarte spirituală.

161. Biblia ne învață că trăim și după moarte. De exemplu: „Dumnezeu nu este un Dumnezeu al oamenilor morți, ci al celor vii” (Matei, 22:31). „Când a murit, Lazăr a fost înălțat la cer, dar omul bogat a fost aruncat în infern” (Luca, 16:22) „Avraam, Isaac și Iacob sunt în rai.” (Matei, 8:11; 22:31-32; Luca 20:37-38) Iisus i-a spus hoțului: „Astăzi vei fi cu mine în Împărăția Cerurilor”. (Luca, 23:43)

Capitolul 18

Raiul și iadul²

162. Două lucruri alcătuiesc viața noastră spirituală: iubirea și credința. Iubirea este cea care ne motivează, iar credința este cea care ne permite să înțelegem. Când iubim ceea ce este bun și credem ceea ce este adevărat, viața noastră devine paradisiacă. Dar când iubim ceea ce este dăunător și credem în ceea ce este fals, viața noastră devine infernală.

163. Raiul se creează iubindu-L pe Dumnezeu și pe ceilalți oameni. Credința creează și ea raiul, dar numai atât timp cât manifestăm aceste două iubiri. Deoarece atât iubirea, cât și credința vin de la Dumnezeu, vă puteți da seama că Dumnezeu creează raiul.

---

² <http://www.scribd.com/doc/36687848/Raiul-și-Iadul-Emanuel-Swedenborg>

164. Fiecare dintre noi avem raiul în propria ființă în măsura în care acceptăm iubirea și credința care ne vin de la Dumnezeu. Dacă acceptăm raiul cât timp trăim în această lume, când murim vom ajunge în rai.

165. Dacă acceptăm ideea că raiul vine de la Dumnezeu, înseamnă că avem raiul în ființa noastră, pentru că raiul se află de fapt în oameni. Domnul a spus: „Ei nu vor zice: „Iată, aici este Împărăția lui Dumnezeu!” sau „Iată, aici este” pentru că „Împărăția lui Dumnezeu este în interiorul vostru.” (Luca 17:21)

166. Raiul este în sinele nostru interior - în motivele și în gândurile care se nasc din iubire și credință. De aici, el se extinde și în sinele nostru exterior care spune și realizează lucruri care provin din iubire și din credință. Dar dacă raiul nu există în sinele nostru interior, nu există nici în cel exterior. Ipocriții pot să spună și să facă lucruri bune, dar cu toate acestea, ei nu au motive și gânduri bune.

167. Când ajungem în lumea spiritelor, adică imediat după ce murim, este limpede dacă raiul este sau nu în noi. Totuși, aceasta nu este evident atât timp cât trăim în lumea fizică unde oamenii ne văd doar sinele exterior, nu și pe cel interior. În viața de după moarte, sinele interior se arată în mod clar având în vedere că atunci trăim ca spirite.

168. Dacă-L iubim și credem în Dumnezeu și dacă înțelegem că iubirea și credința noastră vin de la El, atunci avem fericire eternă, care se mai numește și bucurie paraclisiacă. Acest fel de iubire și credință aduce în noi bucuria paradisiacă pe care, dacă avem raiul în noi, o regăsim și după moarte.

În rai, tot ceea ce este bun este împărtășit de toate ființele. Pacea, înțelegerea, înțelepciunea și fericirea fiecăruia este împărtășită cu toți ceilalți - dar modul în care fiecare dintre noi acceptă aceasta depinde de cum acceptăm iubirea și credința care vin de la Domnul. Deci vă puteți da seama câtă pace, înțelegere, înțelepciune și fericire există în rai!

169. Așa cum iubirea de Dumnezeu și de semenii face ca viața noastră să fie un paradis, tot astfel iubirile egoiste și materialiste, atunci când acestea ne controlează, ne fac viața un infern având în vedere că aceste două tipuri de iubire sunt opuse primelor două. Dacă suntem controlați de egoism și materialism, nu putem accepta nimic care provine din rai. Acceptăm doar ceea ce provine din iad.

Tot ceea ce iubim și credem vine ori din rai, ori din iad.

170. Când egoismul și materialismul ne controlează, nu cunoaștem raiul și nici fericirea paradisiacă. Ne pare imposibil de crezut că ar putea exista chiar un gram de fericire în a iubi orice altceva decât pe noi înșine și lucrurile materiale. Dar pe măsura ce luăm parte la fericirea raiului, iubirile noastre egoiste și materialiste nu mai constituie țeluri pentru noi. Când aceste iubiri au fost înlăturate, fericirea pe care o simțim depășește cu mult orice ne-am putea imagina.

171. Viața noastră nu poate fi schimbată după moarte; rămâne așa cum a fost înainte să murim. Întregul nostru spirit este întocmai precum iubirea noastră; iubirea infernală nu poate fi transformată în iubire paradisiacă pentru că ele sunt total opuse. Acesta este sensul cuvintelor adresate de Avraam omului bogat ajuns în infern: „Este un abis adânc... între tine și noi astfel încât nimeni să nu poată trece la tine. De asemenea, nici de la tine nu poate veni nimeni la noi.” (Luca 16:26)

Capitolul 34

Religia creștină

172. Ceea ce contribuie la consolidarea religiei noastre contribuie și la alcătuirea raiului din noi. Atât religia, cât și raiul derivă din iubire și din credință. Deci din cele spuse despre rai putem înțelege ce este religia.

173. Religia creștină există acolo unde oamenii Îl acceptă pe Dumnezeu și Biblia.

Bazele creștinismului sunt iubirea și credința în Dumnezeu. Biblia ne învață cum ar trebui să trăim pentru ca să putem accepta iubirea și credința care vin de la Dumnezeu.

174. Pentru ca religia creștină să existe este nevoie de o filosofie religioasă bazată pe principiile din Biblie deoarece fără aceasta noi nu putem înțelege Biblia. **Dar numai filosofia religioasă în sine nu ne face religioși - pentru a fi cu adevărat religioși trebuie să trăim această filozofie. Aceasta înseamnă că nu suntem religioși doar dacă avem credință, ci dacă trăim după convingerile sale, adică dacă manifestăm bunătate. Aceasta este religia.**

O adevărată filosofie religioasă conține atât bunătate, cât și credință și nu doar credință fără bunătate. O filosofie a bunătații și a credinței împreună este una în care putem trăi. Doar o filosofie a credinței, lipsită de bunătate, este una în care nu putem trăi.

175. Oamenii care nu sunt creștini, dar care acceptă un singur Dumnezeu și potrivit religiei lor, manifestă un anumit tip de bunătate față de ceilalți oameni, au o legătura comună cu creștinii. Nici un om care crede în Dumnezeu și care trăiește o viață bună nu este condamnat. Așadar înțelegem că religia există pretutindeni în lume, chiar dacă este mai pregnantă acolo unde oamenii Îl acceptă pe Domnul și învățăturile din Biblie.

176. Toți oamenii care au în ei religia sunt eliberați. Dar oamenii care nu au în ei religia sunt condamnați.

Capitolul 35

Biblia: Cartea Sfântă

177. Dacă nu ar exista revelațiile primite de la Divin, noi nu am ști nimic despre viața eternă sau despre Dumnezeu și nici despre necesitatea de a-L iubi sau a crede în El. Ne naștem ignoranți, iar în timpul vieții învățăm din lucrurile care ne înconjoară doar ceea ce se corespunde înțelegerii noastre. De asemenea, chiar de la naștere moștenim egoismul și iubirea materialistă împreună cu tot ceea ce este dăunător și care provin din acestea. Plăcerea pe care o simțim iubind aceste lucruri ne controlează întreaga viață, încurajând genul de lucruri care sunt total împotriva Divinului. De aceea noi nu știm nimic despre viața eternă. Așadar trebuie să existe revelații pentru ca noi să aflăm despre viața eternă.

178. Observăm, în cazul creștinilor, că lucrurile dăunătoare care provin din egoism și din materialism aduc o astfel de ignoranță asupra oricărui aspect care are legătură cu viața veșnică. Creștinii știu din revelații că există un Dumnezeu, un rai și un iad, că există viață eternă și că noi putem dobândi această viață eternă prin acțiunile și gândurile bune care derivă din iubire și din credință. Totuși, atât creștinii educați, cât și cei needucați în spiritul religiei creștine, ajung de multe ori să nege aceste lucruri. Vedem, o dată în plus, cât de ignoranți am fi dacă nu ar exista deloc revelații.

179. După moarte continuăm să trăim veșnic și ne așteptăm o viață în armonie cu iubirea și credința. Așadar Dumnezeu, pentru că iubește rasa umană, ne revelează lucruri care să ne conducă la această viață și care să contribuie la bunăstarea noastră spirituală. Toate acestea. Dumnezeu ni le-a revelat în Biblie.

180. Deoarece Biblia este o revelație divină, fiecare parte din ea este divină. Orice provine de la Divin nu poate fi altfel decât divin. Tot ceea ce provine de la Divin trece prin ceruri până la oameni, pe pământ. În rai, revelațiile sunt adaptate la înțelepciunea îngerilor de acolo, iar pe pământ sunt adaptate la înțelegerea oamenilor. Așadar, Biblia are o parte interioară, spirituală, pentru îngeri și o alta exterioară, la un nivel material, pentru oamenii de pe Pământ. De aceea conexiunea noastră cu raiul se face prin intermediul Bibliei.

181. **Adevărata semnificație a Bibliei poate fi înțeleasă numai de către oamenii care sunt iluminați.** Și doar cei care Îl iubesc și cred în Domnul sunt iluminați, deoarece ființa lor profundă este înălțată de către Domnul, în lumina cerească.

182. Putem înțelege sensul adevărat al Bibliei numai dacă avem, ca ființe iluminate, o filosofie religioasă pe care am obținut-o din Biblie. Sensul literal este adaptat pentru capacitatea de înțelegere a oamenilor - chiar a oamenilor simpli. Așadar, pentru a ne ilumina, avem nevoie de filosofia religioasă din Biblie,

Capitolul 36

Providența divină

183. Domnia lui Dumnezeu în ceruri și pe pământ se numește providență. Bunăstarea noastră spirituală provine din bunătate, iubire, adevăr și din credință, adică sunt de la Dumnezeu și nu de la noi. Înțelegem astfel că providența divină are grijă de fiecare detaliu care contribuie la bunăstarea spirituală a rasei umane. În Evanghelia după Ioan, Iisus ne spune: „Eu sunt calea, adevărul și viața”. (14:6)

Iar în altă parte:

„Precum mlădița nu poate să facă roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi dacă nu rămâneți în Mine... căci fără Mine nu puteți face nimic.” (Ioan 15:4-5)

184. Providența divină are grijă de fiecare detaliu, oricât de mic, al vieții noastre. Aceasta pentru că există o singură fântână a vieții noastre - Dumnezeu - și întreaga noastră existență, viața noastră, acțiunile noastre vin de la El.

185. Dacă gândim în mod materialist despre providența divină, vom concluziona că se ocupă numai de imaginea generală, în timp ce noi ne ocupăm de detalii. Aceasta arată cât de puține lucruri știm despre cele spirituale. Această concluzie poate veni doar din iubirile noastre egoiste și materialiste și din plăcerea pe care o obținem din acestea.

Așadar, dacă vedem oameni răi bucurându-se de stataturi sociale mai înalte și de mai multa prosperitate decât oamenii buni, și dacă, de asemenea, vedem că acești oameni răi ating succesul prin mijloace necinstite, ne spunem că aceasta înseamnă că providența divină nu se aplică în toate cazurile. Aceasta înseamnă că am uitat că providența divină nu este preocupată de lucruri trecătoare care se sfârșesc o dată cu viața noastră în această lume. Nu, Dumnezeu este preocupat de lucrurile care durează veșnic - lucruri care nu au sfârșit.

Doar ceea ce nu se sfârșește niciodată există cu adevărat. Prin comparație, ceea ce are sfârșit nu există cu adevărat. Gândiți-vă că, în comparație cu eternitatea, o sută de mii de ani nu înseamnă nimic. Așadar, cât de importanți sunt acești câțiva ani pe care îi trăim pe Pământ?

186. Dacă ne gândim mai profund, vom înțelege că statutul social și prosperitatea materială nu sunt cu adevărat daruri divine, chiar dacă noi le numim astfel din cauza plăcerii pe care ne-o conferă. Aceste lucruri nu durează, iar cu timpul ne lăsăm duși de val și treptat, ne întorcem fața de la rai. Domnul ne învață în Evanghelia după Luca astfel:

„Strângeți-vă comoară în rai, unde hoții nu o vor fura și moliile nu o vor distruge. Acolo unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră” (12:33-34)

187. Oamenii răi pot obține succesul prin mijloace necinstite pentru că planul divin este ca tot ceea ce facem să fie realizat în libertate, fiind rezultatul gândirii noastre raționale. Așadar, dacă nu ni s-ar permite să acționăm liberi, în concordanță cu gândirea noastră rațională și să avem succes realizând planurile pe care ni le-am făurit, nu am putea deveni niciodată pregătiți să acceptăm viața eternă. Viața eternă pătrunde în noi când suntem liberi și când putem gândi clar.

Nimeni nu poate fi forțat să fie bun. Lucrurile pe care le realizăm forțat nu rămân în noi pentru că ele nu vin din interiorul nostru. Orice realizăm din libertate, în deplină concordanță cu gândirea noastră rațională, devine parte integrantă din noi. Acționăm liberi atunci când acțiunile noastre izvorăsc din motivație sau iubire, adică din sinele nostru adevărat. Dacă suntem forțați să facem lucruri pe care noi nu vrem să le facem, mintea noastră va tinde întotdeauna către lucrurile pe care vrem să le facem. În plus, noi vrem să facem întotdeauna ceea ce ne este interzis, deoarece avem o dorință ascunsă de libertate.

Înțelegem, așadar, că dacă nu suntem liberi, lucrurile bune nu pot fi puse la dispoziția noastră.

188. Libertatea de a gândi, dori și chiar de a face lucruri rele (dacă legea nu ne împiedică) se numește toleranță.

189. Când, prin mijloace necinstite, dobândim lucrurile plăcute ale lumii materiale, ni se pare că meritul ne aparține. Totuși, providența divină este mereu alături de noi, tolerând lucrurile rele și îndepărtându-ne de ele.

Când dobândim lucrurile bune specifice raiului, știm și simțim că ele nu vin de la noi, ci de la Domnul. Le obținem pentru că providența divină ne pregătește și ne conduce în mod constant către bine.

190. Nimeni nu poate extrage din lumina materială adevărul acestor cuvinte, deoarece legile divine nu le învățăm din această lumină.

191. Domnul dăruiește lucrurile bune, dar ne previne cu privire la cele rele. Cele două aspecte trebuie să existe împreună deoarece, tot ceea ce vine de la noi înșine nu este complet dăunător, însă tot ceea ce vine de la Domnul este total benefic.

Capitolul 22

DUMNEZEU

192. Există un singur Dumnezeu, care este creatorul și menținătorul universului. Așadar, El este Dumnezeul atât al cerului, cât și al pământului.

193. Două lucruri fac din viața noastră un paradis: acțiunile pozitive ce rezultă din iubire și ideile adevărate rezultate din credință. Primim această viață de la Dumnezeu; nici măcar o infimă parte din ea nu provine de la noi. Prin urmare, cel mai important aspect al religiei este acceptarea lui Dumnezeu, credința în Dumnezeu, iubirea de Dumnezeu.

194. Dacă ne-am născut creștini ar trebui să Îl acceptăm pe Iisus - atât sub aspectul său divin, cât și sub aspect uman - să credem în El și să Îl iubim, căci tot binele spiritual provine de la El. În Evanghelia după Ioan, Iisus ne învață următoarele:

„Cel care crede în Fiul are viață veșnică, iar cel ce nu ascultă de Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el.” (3:36)

Tot în Evanghelia după Ioan:

„Că aceasta este voia Tatălui Meu, ca oricine vede pe Fiul și crede în El să aibă viață veșnică și Eu îl voi învia în ziua cea de apoi.” (6:40)

Și, în aceeași Evanghelie:

„Iisus i-a zis: „Eu sunt învierea și viața; cel ce crede în Mine, chiar dacă va muri, va trăi. Și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri în veac”. (11:25-26)

195. Din această cauză, creștinii care nu Îl acceptă pe Iisus și divinitatea Sa, nu se pot menține în legătură cu Dumnezeu, adică nu pot fi împreună cu îngerii în ceruri. Singurul mod în care putem fi uniți cu Dumnezeu este atunci când unirea vine de la Iisus și este în Iisus.

În Evanghelia după Ioan, Iisus afirmă ca nimeni nu poate fi unit cu Dumnezeu decât prin El: „Pe Dumnezeu nimeni nu L-a văzut vreodată; Fiul cel Unul-Născut, Care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut.” (1:18). Tot în Evanghelia după Ioan: „Nici glasul Lui

nu l-ați auzit vreodată, și nici fața Lui n-ați văzut-o.” (5:37). În Evanghelia după Matei: „...nici pe Tatăl nu-L cunoaște nimeni, decât numai Fiul și cel căruia va voi Fiul să-i descopere.” (11:27) În Evanghelia după Ioan, Iisus spune: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl Meu decât prin Mine.” (14:6)

Putem fi uniți cu Dumnezeu doar prin Iisus, căci Tatăl este în El și Ei sunt o singură ființă așa cum ne spune în Evanghelia după Ioan:

„Dacă M-ați fi cunoscut pe Mine, și pe Tatăl meu L-ați fi cunoscut... Cel ce M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl... Filipe, nu crezi tu că Eu sunt întru Tatăl și Tatăl este întru Mine? ...Credeți Mie. Eu sunt întru Tatăl și Tatăl este întru Mine. (14:7-11)

Tot în Evanghelia după Ioan:

„Iar Eu și Tatăl Meu una suntem ... credeți în aceste lucrări ca să știți și să cunoașteți că Tatăl este în Mine și Eu sunt în Tatăl.” (10:30,38)

196. Tatăl este în Iisus și Ei sunt o singură ființă. De asemenea, trebuie să credem în El, căci astfel vom trăi veșnic. Așadar, vedeți că Iisus este Dumnezeu. Biblia ne învață că Iisus este Dumnezeu, ca și în acest pasaj din Evanghelia după Ioan:

„La început era Cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul.. Toate prin El s-au făcut; și fără El nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut... și Cuvântul S-a făcut trup și S-a sălășluit întru noi și am văzut slava Lui, slavă ca a Unuia-Născut din Tatăl. (1:1,3,14)

În Isaia:

„Căci Prunc s-a născut nouă, un Fiu s-a dat nouă, a Cărui stăpânire e pe umărul Lui și se cheamă numele Lui... Dumnezeu tare, biruitor, Domn al păcii, Părinte al veacului ce va să fie.” (9:5)

Tot în Isaia:

„Fecioara va lua în pânțe și va naște Fiu... și vor chema numele Lui Emanuel, care se tâlcuiește „Cu noi este Dumnezeu”. (7:14, Matei 1:23)

Și în Ieremia:

„Iată vin zile... când voi ridica lui David odraslă dreaptă și va ajunge rege și va domni cu înțelepciune... Odraslei aceleia I se va pune numele: Domnul - dreptatea noastră.” (23:5-6; 33:15-16)

197. Toți creștinii care au în ei lumina din ceruri, văd în Iisus dumnezeirea. Dacă nu avem lumina din ceruri, vedem doar latura umană a lui Iisus. Cu toate acestea, divinul și umanul sunt unite, alcătuind o singură ființă. Tot în Evanghelia după Ioan, Iisus spune: „Și toate ale Mele sunt ale Tale, și ale Tale sunt ale Mele.” (17:10)

198. Creștinii știu că Iisus a fost zămislit din Dumnezeu Tatăl. Ei știu, de asemenea, că a înviat din morți cu tot cu corp, căci în mormânt nu a mai rămas nimic. Ulterior, El îi asigură de aceasta pe discipolii Săi când le spune: „Vedeți mâinile Mele și picioarele Mele, că Eu însumi sunt; pipăiți-Mă și vedeți că duhul nu are carne și oase, precum Mă vedeți pe Mine că am!” (Luca 24:39)

Chiar dacă era o ființă în carne și oase, Iisus a pătruns în camera cu ușile închise și după ce le-a arătat discipolilor cine era, a dispărut. (Ioan 20:19,26; Luca 24:31)

Cu noi, oamenii obișnuiți, este altfel. După moarte ne păstrăm doar spiritul, nu și corpul fizic. Așadar, atunci când Iisus spune că El nu este precum un spirit. El sugerează că nu este asemenea unui om oarecare. Așadar, înțelegem că și aspectul uman al Domnului Iisus este tot unul divin.

199. Esența noastră, a tuturor, sau sufletul, provine de la Tatăl nostru. Expresia vieții din sufletul nostru este corpul nostru. Așadar, corpul nostru este oglinda sufletului nostru, pentru că sufletul își continuă viața prin intermediul corpului, la voință. De aceea noi semănăm cu părinții noștri, iar familiile au trăsături distincte care le deosebesc unele față de altele.

Deci corpul, sau aspectul uman al lui Iisus, este asemenea Divinului care este esența vieții Lui, adică Sufletul provenit de la Tatăl. De aceea Iisus a spus: „Cel ce M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl.” (Ioan 14:9).

200. Întreaga lume creștină acceptă și susține faptul că aspectul divin și cel uman al lui Iisus alcătuiesc o singură ființă.

Deși Iisus este și Dumnezeu și Om, El nu este doi, ci un singur Hristos. Într-adevăr, El este o ființă completă și unică. Așa cum sufletul și corpul sunt o singură ființă, Dumnezeu și Omul sunt un singur Hristos (Crezul athanasian).

201. Dacă ne gândim la Divin ca fiind trei ființe, nu ne putem contura ideea unui singur Dumnezeu. Chiar dacă afirmăm că există un singur Dumnezeu, noi tot vom gândi că există trei. Dar, dacă vom considera Divinul ca fiind trei părți diferite ale aceleiași ființe, ne putem contura ideea unui Dumnezeu unic, putem afirma și gândi că există un Dumnezeu unic.

202. Acest concept de trei părți ale unei singure ființe se conturează atunci când ne gândim la Tatăl ca fiind în Iisus și la Duhul Sfânt ca provenind din El. Atunci, cele trei părți se regăsesc în Iisus. Divinul Însuși este numit Tatăl, umanismul divin este numit Fiul, iar acțiunea divină Duhul Sfânt.

203. Dat fiind faptul că totul în Iisus este divin, El deține toată puterea în ceruri și pe pământ. În Evanghelia după Ioan, Iisus afirmă că Tatăl „iubește pe Fiul și toate le-a dat în mâna Lui” (3:35) și că Tatăl i-a oferit Fiului „stăpânire peste tot trupul” (17:2). În Evanghelia după Matei, Iisus spune: „Toate Mi-au fost date de către Tatăl Meu” (11:27), și „Mi s-a dat putere deplină, în cer și pe pământ” (28:18). Această putere este una divină.

204. Dacă vom considera că aspectul uman al lui Iisus este asemănător cu aspectul uman al altor oameni, înseamnă că neglijăm originea Sa divină și nu înțelegem faptul că trupul este o expresie a sufletului. De asemenea, ignorăm învierea Sa cu corp fizic din moarte, ca să nu mai amintim de modul în care S-a transformat, devenind strălucitor precum soarele. Și nu ținem seama de ceea ce Iisus a spus despre credința în El ca fiind una cu Tatăl, despre cum s-a îndumnezeit și despre puterea Sa asupra cerului și pământului. Acestea constituie calități divine atribuite aspectului său uman.

Uităm de asemenea că, chiar și aspectul uman al Divinului există pretutindeni (Matei 28:20) - și de aici deducem că El este prezent la Cina cea de taină pretutindeni. Omniprezența este o calitate divină.

De fapt, atunci când gândim astfel, noi nu înțelegem că acea parte a lui Dumnezeu numită Duhul Sfânt, provine din aspectul Său uman. În definitiv, derivă din umanismul care L-a îndumnezeit, deoarece Biblia spune: „Căci încă nu era (dat) Duhul, pentru că Iisus încă nu fusese preaslăvit”. (Ioan 7:39).

205. Iisus a venit în această lume pentru a o salva, căci altfel ea ar fi cunoscut moartea fără de sfârșit. Ne-a salvat de stăpânirea iadului, căci iadul căuta să influențeze orice ființă care intra și care părăsea această lume. Și făcând aceasta, Iisus și-a îndumnezeit aspectul său uman. Așadar, acum El ține iadul sub control pentru totdeauna.

El a pus stăpânire asupra iadului și și-a îndumnezeit aspectul uman, ieșind învingător în toate luptele interioare care s-au ivit în ființa sa datorită aspectului uman moștenit de la mama sa.

Ultima luptă interioară, care i-a adus și victoria supremă, a fost cea de pe cruce.

206. În Evanghelia după Ioan, Domnul spune că este stăpânul tuturor lumilor inferioare. Pe cruce, Iisus a spus: „Acum este judecata acestei lumi; acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară (12:31). În aceeași Evanghelie Iisus spune: „... îndrăzniți. Eu am biruit lumea.” (16:33). În Isaia, se spune:

„Cine este cel ce vine împurpurat... mândru de belșugul puterii Lui ? «Eu sunt Acela al Cărui cuvânt este dreptatea și puternic este să răscumpere!» ... Brațul Lui I-a venit în ajutor... El va veni ca un Mântuitor”. (63:1-19; 59:16-21)

În Evanghelia după Ioan se mai spune că Iisus și-a îndumnezeit aspectul uman și că lupta de pe cruce a fost ultima din șirul luptelor Sale interioare, care I-a adus victoria finală, făcându-L Divin: „Și când a ieșit el (Iuda n.t.), Iisus a zis: Acum a fost preaslăvit Fiul Omului și Dumnezeu a fost preaslăvit întru El. Iar dacă Dumnezeu a fost preaslăvit întru El, și Dumnezeu Îl va preaslăvi întru El și îndată îl va preaslăvi.” (13:31-32)

În aceeași Evanghelie se spune:

„Părinte, a venit ceasul! Preaslăvește pe Fiul Tău, ca și Fiul să Te preaslăvească” (17:1,5).

„Acum sufletul Meu e tulburat... Părinte, preaslăvește-Ți numele! Atunci a venit glas din cer: Și L-am preaslăvit și iarăși Îl voi preaslăvi.” (12:27-28)

Iar în Evanghelia după Luca, Iisus a spus: „Nu trebuia, oare, ca Hristos să pătimească acestea și să intre în slava Sa?” (24:26)

Aceste pasaje se referă la lupta Sa de pe cruce. „A-L preaslăvi” înseamnă a-L îndumnezei.

Aceasta înseamnă că nici o ființă umană nu ar fi putut fi eliberată dacă Iisus nu ar fi venit în această lume ca ființă umană, înlăturând astfel iadul pentru toți cei care cred în El și Îl iubesc. De aceea, fără Iisus nu ar exista bine spiritual.

207. Când Iisus și-a îndumnezeit pe deplin aspectul său uman, el a renunțat la această latură umană provenită de la mama sa, însușindu-și umanismul Tatălui Său, care este un umanism divin.

208. Aspectul cel mai important al unei religii este cunoașterea și acceptarea lui Dumnezeu. Fără această cunoaștere și acceptare nu se poate stabili o legătură cu Dumnezeu. Așa consideră creștinismul. Domnul a spus în Evanghelia după Ioan: „Cel ce crede în Fiul are viață veșnică, iar cel ce nu ascultă de Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el.” (3:36).

Și, în altă parte: „...dacă nu credeți că Eu sunt, veți muri în păcatele voastre.” (8:24)

209. Domnul are trei aspecte: Divinul Însuși. Divinul omenesc și acțiunea divină. Acesta este un mister al cerurilor împărtășit doar celor care vor ajunge să facă parte din sfântul Ierusalim.

Capitolul 40

Conducerea religioasă și politică

210. Există două categorii de lucruri cu care oamenii trebuie să fie în armonie: cele care ne leagă de ceruri și cele care ne leagă de lume. Cele care ne leagă de ceruri țin de aspectele religioase, cele care ne leagă de lume țin de aspectele politice.

211. Nu am putea menține ordinea în lume dacă nu ar exista funcționari care să urmărească dacă ceea ce fac oamenii este sau nu în armonie cu o societate ordonată. Acești funcționari trebuie să îi recompenseze pe cei ce duc o viață dreaptă și să îi pedepsească pe cei care încalcă legile și ordinea.

Dacă nu s-ar proceda astfel, rasa umană ar pieri. Aceasta deoarece toți avem tendința înăscută de a-i domina pe ceilalți și de a pune stăpânire pe bunurile lor. De aici provin ostilitatea, invidia, ura, fraudă, violența și multe alte aspecte negative. Aceste tendințe negative trebuie controlate prin legi. Ființele care realizează fapte bune trebuie să fie recompensate în conformitate cu iubirea pe care o manifestă. Dar pentru ființele care realizează acțiuni dăunătoare trebuie să existe pedepse cum ar fi pierderea statutului, a posesiunilor, a vieții. Altfel, rasa umană ar fi pierdută.

212. Așadar, trebuie să existe funcționari care să mențină ordinea în societatea umană. Ei trebuie să cunoască bine legile, trebuie să fie înțelepți, să Îl respecte pe Dumnezeu.

Ordinea trebuie respectată și printre funcționari, astfel încât ei să nu le permită oamenilor, din cauza ignoranței sau din proprie plăcere, să acționeze împotriva ordinii sociale ajungând să distrugă societatea. Acest fapt poate fi evitat prin existența unor funcționari de rang înalt și inferior, printr-o anumită autoritate a unora asupra altora.

213. Funcționarii care întrevăd în noi aspecte ce au legătură cu cerurile - aspecte religioase - alcătuiesc clerul. Ei îndeplinesc funcția de preoți. Iar funcționarii care întrevăd în noi aspectele legate de lume - aspecte politice - sunt funcționarii publici sau guvernamentali. În țările monarhiste, cea mai înaltă funcție guvernamentală este cea de rege.

214. Preoții ar trebui să ne învețe și să ne arate calea către Dumnezeu, în conformitate cu filosofia religioasă ce provine din Biblie și să ne ghideze astfel încât să trăim după învățăturile ei.

Preoții ce predică adevărul învățându-i astfel pe oameni să ducă o viață bună - adică ne îndrumă către Dumnezeu - sunt păstori buni. Dar cei care doar predica și nu îi învață pe oameni să ducă o viață bună - orientată către Dumnezeu - sunt păstori nevrednici.

215. Preoții nu trebuie să considere că au vreo putere asupra sufletelor oamenilor, căci ei nu știu cum sunt aceștia în interiorul lor. De asemenea, nu trebuie să susțină niciodată că au puterea de a deschide sau închide porțile cerului pentru oameni, căci numai Dumnezeu deține această putere.

216. Preoții trebuie să fie prețuiți și respectați pentru lucrurile sfinte pe care le realizează. Dar preoții înțelepți vor atribui aceste merite lui Dumnezeu, căci de la El provin aceste lucruri sfinte - și nu le vor păstra pentru ei înșiși. Preoții neînțelepți își vor însuși aceste merite. De fapt, ei le fură de la Dumnezeu. Cei care acceptă pentru ei înșiși prestigiul care vine odată cu lucrurile sfinte sunt interesați de statutul social și de bogăție mai mult decât de bunăstarea sufletelor oamenilor. Dar cei care îi dăruiesc Uri Dumnezeu acest prestigiu sunt preocupați de bunăstarea spirituală a oamenilor mai mult decât de poziția socială și de averi.

Respectul pe care îl dobândim când avem un anumit statut social nu ne aparține, dar ni se asociază în funcție de importanța statutului pe care îl avem. Dacă pierdem acest statut, pierdem și respectul. Singura prețuire care ne aparține este cea provenită din înțelepciune și din respectul față de Dumnezeu.

217. Preoții trebuie să-i învețe pe oameni adevărul și astfel să îi îndrume să ducă o viață bună. Însă, ei nu trebuie să forțeze pe nimeni, căci oamenii niciodată nu pot fi forțați să creadă ceva ce ei nu simt în inima lor că este adevărat. Cei care nu împărtășesc credința preotului și nu creează probleme trebuie lăsați în pace. Cei care creează probleme trebuie ținuti deoparte, căci și acesta constituie un domeniu al ordinii sociale de care trebuie să se ocupe preoții.

218. Preoții dețin sarcini corelate cu legea divină și slăvirea lui Dumnezeu. Pe de altă parte, conducătorii și funcționarii guvernamentali sunt însărcinați cu îndatoriri ce țin de legile civile și de justiție.

219. Deoarece conducătorii nu pot cârmui singuri, ei au în subordine funcționari care administrează un anumit domeniu de activitate de care conducătorii nu se pot ocupa personal. Toți acești funcționari alcătuiesc guvernul în fruntea căruia se află conducătorul.

220. Autoritatea de a conduce nu le aparține conducătorilor înșiși, dar le este asociată. Conducătorii care își atribuie autoritatea nu sunt foarte înțelepți. Este la fel și în cazul funcționarilor care consideră că meritele muncii lor le aparțin.

221. Autoritatea provine din conducerea țării pe baza legilor ei și din folosirea simțului juridic în emiterea sentințelor. Conducătorii care consideră legea mai presus de ei sunt înțelepți. Dar cei care se consideră deasupra legii nu dau dovadă de înțelepciune. Conducătorii care consideră legea mai presus de ei situează puterea de guvernare în lege și consideră că legea este cea care îi conduce. Ei știu că legea înseamnă justiție și că adevărata justiție este cea divină. Dar conducătorii care se consideră mai presus de lege cred că puterea de guverna-

re sunt ei înșiși. Ei cred fie că ei sunt legea, fie că legea, care este justiție, provine de la ei înșiși. Astfel, ei pretind ca fiind al lor ceva divin căruia, de fapt, ar trebui să i se supună.

222. Ființele care cunosc bine legile, care sunt înțelepte și îl respectă pe Dumnezeu, trebuie să stabilească legi drepte pentru țară. Iar odată ce fac aceasta atât conducătorii, cât și cetățenii trebuie să le respecte. Conducătorii care respectă legile date, fiind astfel un exemplu pentru cetățeni, sunt niște conducători buni.

223. Conducătorii care dețin puterea absolută și consideră că cetățenii sunt niște sclavi, ei având drept asupra vieții și proprietăților acestora - și se folosesc de această putere - nu sunt conducători, ci tirani.

224. Oamenii trebuie să se supună conducătorilor în conformitate cu legile țării. Nu trebuie să le facă rău conducătorilor în nici un fel, prin cuvinte sau acțiuni. Însăși siguranța publică depinde de acest fapt.

CUPRINS

INTRODUCERE.....	1
Capitolul 1 - Bunătate și adevăr.....	7
Capitolul 2 - Motivație și înțelegere.....	9
Capitolul 3 - Sinele interior și sinele exterior.....	10
Capitolul 4 - Despre iubire.....	12
Capitolul 5 - Egoismul și materialismul.....	13
Capitolul 6 - Iubirea de oameni sau bunăvoința.....	15
Capitolul 7 - Credința.....	19
Capitolul 8 - Devoțiunea religioasă.....	22
Capitolul 9 - Conștiința.....	23
Capitolul 10 - Libertatea.....	25
Capitolul 11 - Răsplata acțiunilor noastre.....	26
Capitolul 12 - A ne regreta greșelile și a renunța la ele.....	27
Capitolul 13 - Renașterea.....	29
Capitolul 14 - Zbuciumul interior.....	30
Capitolul 15 - Botezul.....	31
Capitolul 16 - Cina cea de taină.....	32
Capitolul 17 - Ridicarea din morți.....	32
Capitolul 18 - Raiul și iadul.....	33
Capitolul 19 - Religia creștină.....	34
Capitolul 20 - Biblia - Cartea Sfântă.....	35
Capitolul 21 - Providența Divină.....	36
Capitolul 22 - DUMNEZEU.....	37
Capitolul 23 - Conducerea religioasă și politica.....	40